

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIMZINNIGE EILAND

N° 2327

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het geheimzinnige eiland

HOOFDSTUK I

DE LEGENDE VAN WINIAWSKI

Het huis van Lord William Aberdeen in Cromwellstreet, een der fraaiste huizen uit deze deftige straat van Londen, was reeds geheel in duisternis gehuld.

Dat leek althans zo aan de voorgevel van het gebouw.

Maar hij, die om het huis heen gelopen zou zijn en zodoende de achterzijde zou hebben bereikt, zou de muziek van een viool gehoord hebben.

Het instrument moest wel door een meesterhand bespeeld worden, vooral toen de onvolprezen Legende van Winiawski weerklonk...

Heel zacht klonk daarbij het piano-accompagnement.

In de kamer, waaruit de viooltonen weergalmden, bevonden zich twee mannen.

De ene was John Raffles, de bezitter van dit huis, dat hij bewoonde

onder de naam van Lord Aberdeen, de ander was zijn enige vriend en secretaris, Charles Brand.

De laatste zat aan de grote vleugel-piano; zijn vingers gleden zacht over de toetsen.

Eensklaps wendde hij zich om en riep hartstochtelijk tot de man, die zulke wonderbare klanken uit de viool wist te toveren:

— Laten we ophouden, Edward, laten we ophouden. Ik kan het niet langer verdragen. Het gaat iemand door de ziel, zoals jij de Legende speelt... het doet me huiveren en geeft me zulk een oneindig troosteloos en weemoedig gevoel, dat ik het je niet zeggen kan.

Raffles liet de viool langzaam zakken.

— Welke wijsgeer heeft het ook weer gezegd, dat voor ons mensen iedere genieting, zelfs de meest volmaakte, in smart moet verkeren, zei hij op doffe

toon. Het is zo. Deze Legende behoort voor mij tot het edelste, wat er ooit getoonzet is; het lijkt mij of Winiaowski in deze klacht al zijn zielesmart heeft uitgestort. Het is van de puurste schoonheid en toch lijd je, nu dat stuk heerlijke muziek misschien wat beter dan middelmatig voor je vertolkt wordt.

— Zeg dat toch niet, riep Brand verontwaardigd uit. Hoe kun je dat zeggen? Je weet immers wel, dat er op de hele aarde geen twee vioolkunstenars zijn, zoals jij en dat je schatten zoudt kunnen verdienen, als je maar te bewegen was, je in het publiek te doen horen.

— Dus we zullen maar niet verder musiceren?

— Ik kan niet meer, Edward. Dat verdraagt geen menselijk wezen van vlees en bloed lang. Je viool, door jouw geniale handen bespeeld, doet iemand eerst opklimmen tot de hoogste toppen van het zuiverste, reine geluk, om hem dan weer neer te smakken in een poel van ellende. Jouw viool zou mensen beurtelings tot helden, zwakkelingen, satyrs, dromers en narren maken.

— Muziek is het enige, wat het leven waard maakt geleefd te worden, zei Raffles ernstig, terwijl hij de viool, een buitengewoon kostbare Stradivarius in de met fluweel gevoerde, vierkante kist legde. Dat is ook geen wonder, want de muziek was er nog voor de mens. Een bewijs, dat ze een onmisbaar bestanddeel van ons bestaan zou zijn.

— Het is een wonderlijke opvatting, mompelde Brand. Hij stond op en klapte de piano dicht.

— Zullen wij maar naar bed gaan? vroeg Raffles.

— Ik wil het wel proberen, maar ik weet zeker, dat het mij toch niets zal

helpen; mijn zenuwen zijn totaal in de war.

— Ik vrees, dat ik zelf ook niet in de ware stemming ben om nu reeds te gaan slapen, zei Raffles.

Hij trad op het venster toe en sloeg beide vleugeldeuren wijd open. Met volle zilveren golven stroomde het maanlicht de kamer binnen, zo stralend helder, dat het de rosse glans van de elektrische pianolamp geheel scheen uit te doven.

Raffles leunde tegen een der vensterposten, de lange, witte vingers uitgespreid, de toppen rustend op het kozijn.

— Hoe stil, hoe plechtig stil is deze geurende nacht, zei hij op gedempte toon. Het leven van de machtige wereldstad schijnt op dit park te stuiten, zoals de golven der zee breken op de rotsen. Hoor, heel vaag maar, hoor je het nachtleven van Londen, als een verre branding.

— Zie de maan eens.

— Het is een wonder; zij dooft ons pover electrisch licht, zoals wij een kaars uitdoven. Haar zilveren schijnsel, dat we toch al honderdduizenden jaren aanschouwen als iets van zelfsprekends, als iets heel gewoons, doet dit product van eeuwenlang nadenken, zwoegen, uitvinden, verbeteren, het electrisch licht, verbleken. De Natuur, Charles, is en blijft ons toch steeds en overal en in alles de baas. Kom, laten wij dan maar een wandeling gaan maken, ik behoef je zeker niet te vragen, of je misschien naar de Windsor Club wil? vroeg Raffles glimlachend.

— Bewaar me, riep Brand verschrikt uit. Om mijn gehele stemming te bederven? Ik liep even graag regelrecht de Theems in.

— Dat dacht ik wel. Nu, laten we dan maar gaan.

HOOFDSTUK II

EEN ZONDERLINGE ONTMOETING

De beide vrienden verlieten de muziekkamer om hoed en wandelstok te gaan halen en enkele minuten later stonden zij op straat.

Het was inderdaad een verrukkelijke zomernacht, voor Londen van een zeldzame, wonderbaarlijke helderheid.

De sterren schitterden met ongewone glans aan de lichte nachthemel. Een zoete lucht steeg bedwelmend op uit de geweldige kuipen, gevuld met kostelijke bloemen, die in de voortuin van de villa van Lord Aberdeen stonden.

Even stonden de beide vrienden besluiteloos. Toen zei Raffles:

— Kom, we zullen de rivier maar eens opzoeken, de Theems is overheerlijk in nachten als deze.

— Zoals je wilt. Mij is het geheel onverschillig. Ik geniet al van de geurige, zachte, bedwelmende lucht.

Zij liepen nu de Cromwellstreet uit, tot zij The Mall bereikten en sloegen deze brede weg in, ter linkerkant begrensd door het Sint James Park.

Spoedig doemde voor hen de zwarte, logge massa van Buckingham Palace op. Zij lieten het koninklijk paleis rechts liggen en sloegen nu, af en toe een enkel woord wisselend, genietend van de heerlijke nacht, Buckingham Palace Road in. Zij passeerden snel het Victoria Station, het verlicht en vol sissende, ratelende, stampende en snerpende geluiden, die vloekten met de plechtige rust van de zomernacht en bereikten eindelijk, na ruim een uur te hebben gelopen, de Theems, tegenover de Chelsea-brug, die de industriewijk bij uitnemendheid met de reusachtige rangeerterreinen aan gene zijde van de rivier verbindt.

Als een oase te midden van deze woestijn van smook en damp, roet en steenkoolgruis ligt daar het Battersea Park, met zijn brede lanen, smalle wan-

delpaden, cricketvelden en prachtige vijver.

— Kom, laten we de brug nog even oversteken en wat op een van de banken gaan zitten in Battersea Park, stelde Raffles voor.

— Hé ja! Dan komen we wat op ons verhaal voor de terugtocht. We hebben nu zowat twee uur gewandeld.

— Ja, ik hoorde het daareven twee uur slaan.

De beide vrienden gingen de brede brug over, welke de Theems hier ter plaatse met een drietal machtige bogen overspant en sloegen toen dadelijk rechtsaf, Battersea Park in, dat op dit late uur van de nacht zo goed als verlaten was, op enkele agenten van politie na, die slaperig de ronde deden, geheel en al onder de indruk van de lome atmosfeer, na een dag van zware dienst.

Zij namen plaats op een bank, niet ver van de vijver en vanwaar men het heldere water duidelijk kon zien stromen.

Een kwartier verstreek. Beide vrienden waren in hun eigen gedachten verdiept. Geen geluid liet zich horen of het moest zijn de verliefde roep van een nachtegaal, of de eentonige schreden van een agent, die de ronde deed.

Juist waren de voetstappen van de ordebeewaarder weer voor de zoveelste maal weggestorven, toen in de verte het zacht geknerp van wielen over het grind werd vernomen.

Raffles spitste de oren, uit een soort instinct.

— Daar nadert een voertuig, zei hij fluisterend.

— Ja, een cab zeker, die nog een vrachtje moet afleveren... een of andere dronken feestvierder, die niet weet hoe hij zich bezondigt in een nacht als deze, zei Brand onverschillig.

— Wat het tweede gedeelte van je

opmerking betreft, heb je misschien gelijk, amice, zei Raffles... maar denklijk niet, wat het eerste aangaat.

— Wat bedoel je?

— Het naderende rijtuig is geen cab, maar een hansom.

— Maar Edward, riep Brand uit. Wil je me nu wijsmaken, dat je zonder het rijtuig gezien te hebben, kunt uitmaken, of het twee of vier wielen heeft?

— Ik zie het niet Charles, maar ik hoor het. Ja, dat komt je ook al niet zeer geloofwaardig voor, zoals ik duidelijk aan je gezicht kan zien en toch geef ik je de verzekering, dat het zo is. Niets dan oefening, gepaard gaande met een blezonder fijn gehoor. Willen we voor de aardigheid eens wedden, dat ik gelijk heb?

— Maar het rijtuig kan wel een heel andere kant uitgaan, riep Brand uit.

— Neen, het komt het park in en hierheen.

— Hoe weet je dat nu weer?

— Ook dat zeggen mijn oren me. Ik hoor duidelijk het knarsen van de wielen op het grint, en dat is er buiten Battersea Park niet, of ik moest me al heel sterk vergissen.

— Neen, dat komt uit, maar hoe je dat nu al kunt horen, is me een raadsel.

— Nu, wedden of niet? vroeg Raffles ongeduldig.

— Natuurlijk.

— Waarom?

— Om een doos sigaretten.

— Goed. Je kent mijn geliefd merk, en je weet, waar ik ze het liefst koop.

— Ben je zo overtuigd, dat je zult winnen? vroeg Brand toch een weinig van zijn stuk gebracht door de zekerheid, waarmede Raffles dit gezegd had.

— 't Is alsof ik ze al in mijn zak heb, zei Raffles lachend. En nu stil, zodat we het goed horen aankomen. En laten we nu maar de grote rijweg nemen, anders kunnen we het door de bosjes heen niet goed zien. Het rijtuig volgt natuurlijk de hoofdweg en zou van onze bank af niet zichtbaar zijn... daar ginds moet er ook een staan, als ik het me wel herinner.

Zij stonden op en liepen het smalle wandelpad ten einde, tot zij bijna de

grote weg bereikt hadden, waarvan zij nog gescheiden waren door een dicht bosje.

Op dit ogenblik klonk het geratel van de wielen van het rijtuig reeds veel duidelijker.

De weg maakte hier een vrij scherpe bocht en de beide vrienden konden door het bosje heen het rijtuig reeds op tamelijk verre afstand zien aankomen.

— Je hebt gelijk, fluisterde Brand eensklaps. Het is een ouderwetse hansom. Ik wist niet dat die dingen nog bestonden, behalve dan in een museum, maar je hebt je sigaretten eerlijk gewonnen.

— Nu, eerlijk, riep Raffles lachend uit. Dat is misschien het woord niet. Ik wist zo goed als zeker, dat mijn oren me niet zouden bedriegen. En nu je overtuigd bent, gaan we maar weer op ons oude plekje bij de vijver zitten.

— Goed. Het is daar zo verrukkelijk stil en vreedzaam.

Zij keerden zich om en waren reeds enkele schreden in de smalle laan gevorderd, toen Raffles plotseling stil stond.

— Wat is er? fluisterde Brand verwonderd.

— Hoor je het rijtuig nog? vroeg Raffles met gesmoorde stem.

— Neen, antwoordde Brand verbaasd. Daareven hoorde ik het toch nog duidelijk en tamelijk dicht bij.

— Nu, het zal wel niet door de grond gezonken zijn, zei Raffles glimlachend, het zal wel ergens aan de brede weg stilstaan.

Hij bracht het oog voor een opening in het dichte gebladerte en greep eensklaps zijn metgezel zo krachtig bij de arm, dat Brand grote moeite had, een kreet te onderdrukken.

Raffles wenkte hem naderbij te komen en zijn oog eveneens voor de opening in het gewirwar van takken en bladeren te brengen.

Brand deed wat van hem verlangd werd.

Op dertig pas afstands ongeveer, in vogelvlucht gemeten, maar op minstens honderd als men de bocht in de weg zou moeten volgen stond een hansom,

een dier geheel in onbruik geraakte Londense huurrijtuig en op vier wielen aan de rand van de brede rijweg stil, zoveel mogelijk in de schaduw, welke de dichte bosjes naast de weg tekenden.

De koetsier stond voor het paard en hield het bij de toom vast.

Uit het rijtuig stapten vlug twee mannen, die onderzoekend rondkeken en eensklaps als konijnen, die voor de hond in hun hol vluchten, opnieuw in het rijtuig sprongen, toen de eentonige stap van een agent naderde.

Brand keek Raffles met de grootste verbazing aan.

— Wat moet dat in 's hemelsnaam betekenen? vroeg hij op fluisterende toon.

— Tot dusverre heb ik er niet het flauwste vermoeden van, maar ik zeg mijn lot, dat mij op het denkbeeld heeft gebracht, om vannacht juist naar dit park te gaan, Charles. Ik geloof, dat me hier de lucht van een heel eigenaardig zaakje in de neus waait, dat wel wat belooft na drie weken ontzenuwend nietsdoen.

— Maar wat duivel, doen die mannen...?

— Als we maar kalm afwachten, zullen we er wel vanzelf achter komen, viel Raffles hem zacht in de rede. Wij hebben alle tijd.

De beide vrienden brachten hun oog weer voor het bladerenscherm en keken met gespannen aandacht toe.

De agent naderde.

De man, die voor het paard stond, deed alsof hij iets aan het hoofdstel van het dier peuterde ten einde zijn stilstaan midden in het park op dit late uur van de nacht aannemelijk te maken.

Nu was de agent vlak bij het rijtuig.

Blijkbaar verheugd, dat hij een praatje kon maken, knoopte hij een gesprek aan met de koetsier.

De stilte van het park was zo groot, dat de twee luistervinken woord voor woord konden verstaan, wat er gesproken werd. De koetsier sprak het Engels met een sterk buitenlands accent.

— Scheelt er wat aan, koetsier? vroeg

de agent, terwijl hij naderbij trad.

— Betekent niets, bromde de koetsier de kinketting is gebroken.

— Heb je ijzerdraad bij je? Anders kan ik je wel met een stukje helpen, zei de gediensstige agent, wiens hulpvaardigheid echter niet zeer op prijs scheen te worden gesteld, tenminste de koetsier gaf een brommend antwoord, dat de ordebewaarder, die het er nu eenmaal op gesteld had zijn verveling met een praatje te verdrijven, geenszins afschrikte.

In het Oosten werd een flauwe schemering zichtbaar, die tamelijk snel in kracht won.

Het scheen de verborgen toeschouwers, alsof de man voor het paard enige malen met ongerustheid naar de hemel had gekeken.

Toen zagen zij de agent naar het paard toetreden en het hoofdstel bekijken.

— Maar die kinketting is in het geheel niet stuk, riep hij verbaasd uit.

Meer kon hij niet uitbrengen.

De koetsier had hem bliksemsnel de arm om de keel gelegd en hem achterover op de grond getrokken, terwijl hij tegelijkertijd een eigenaardig gefluit deed horen.

Het portier van het rijtuig ging open en wederom verschenen de twee mannen van zoëven, die toesnelden en de agent knevelden en bonden, voor Raffles en Brand van hun verbazing be-
komen waren.

— Moeten we dat toelaten, Edward? vroeg de laatste, die steeds een kriebeling in zijn handen kreeg, zodra hij een grote meerderheid zich tegen een kleine minderheid zag keren.

— Voorlopig ja, antwoordde Raffles op fluisterende toon. Als we nu tussenbeide kwamen, zouden we onze eigen glazen ingooien: ten eerste zijn we twee tegen drie en waarschijnlijk tegen vier, want ik heb zo'n idee, dat er nog iemand in het rijtuig zit. Ten tweede loopt de agent geen levensgevaar, kijk maar, zij hebben hem alleen maar gebonden en gekneveld en ten derde komen we niets te weten van de betekenis van deze zonderlinge geschiedenis, en dat

zou jou toch zeker evenveel spijten als mij, daarvan ben ik zeker.

— Dat kan ik niet ontkennen, antwoordde Brand.

De twee mannen, die de agent gebonden hadden, droegen hem naar het portier van het rijtuig en zeiden iets in een vreemde taal tot iemand, die daar binnen scheen te zitten.

Nu kwamen er nog twee mannen uit het rijtuig.

De ene was stevig gebonden en met een witte doek geblinddoekt.

De ander hielp hem bij het uitstappen, en in zijn hand blonk in het maanlicht iets schitterends, dat er verdacht veel als de loop van een revolver uitzag.

Deze man had de geblinddoekte stevig vast, en toen deze in het maanlicht trad, konden de beide luistervinken zien, dat hij eveneens een doek, maar van zwarte stof, voor de mond had.

Zodra deze twee laatsten op het toneel verschenen en het rijtuig verlaten hadden, sleepten de twee anderen de agent daarin en sloten het portier.

Dit alles had geen twee minuten geduurd.

Toen klonk een bevelende stem door de stilte, die tevergeefs moeite deed, zo zacht mogelijk te spreken.

Plotseling trok Raffles Brand krachtig bij de arm en dwong hem languit naast hem in het gras te gaan liggen.

— Wat is er? fluisterde Brand, nauwelijks hoorbaar aan het oor van Raffles.

— Die ene kerel heeft bevel gegeven, te gaan kijken of alles in de omgeving veilig is, antwoordde Raffles.

— Welke taal spreken zij?

— Pools. Duidelijk gehoord. En nu stil... daar komen ze aan. Stop je hoofd zo ver mogelijk weg... en houd voor alle veiligheid je revolver klaar.

De beide vrienden waren nu zo goed als geheel onder het gras en het struikgewas verborgen.

De koetsier en twee mannen naderden, terwijl de man die met de gevangene, want dat was hij blijkbaar, uit het rijtuig was gestapt, bij de agent

de wacht bleef houden.

Zorgvuldig keken zij naar alle kanten rond, luisterden met de grootste aandacht en keerden na een paar minuten weer naar de man bij het rijtuig terug, die naar alle schijn de aanvoerder was.

— Vlug, klonk weer de heldere, bevelende stem. Paolo, neem jij de wacht bij de agent over, of liever, ga weer op de bok zitten en rijd wat rond, om geen argwaan te wekken. En vlug een beetje... wij hebben een kostbare tijd verloren door die vervloekte agent... en wee hem als wij door hem te laat zouden komen. Ik zou hem met eigen hand kunnen wurgen.

Dit alles was in de Poolse taal gezegd, die Raffles uitstekend sprak en verstond.

De koetsier nam op de bok plaats.

Het rijtuig reed weg en de drie mannen, met de geblinddoekte in hun midden, kwamen snel nader.

Zij liepen rakelings langs de twee verscholen vrienden en een der mannen trapte zelfs in het voorbijgaan op de hand van Raffles, die echter geen lucht slaakte en de pijn met stoïcijnse kalmte verbeet.

Toen zij goed en wel voorbij waren, richtten Raffles en Brand zich op om te zien waar de geheimzinnige wandelaars, met die zonderlinge gevangene in hun midden, heen gingen.

Zij liepen snel voort langs het smalle wandelpad, hetwelk de beide vrienden nog geen kwartier geleden verlaten hadden en dat met een flauwe bocht op de grote vijver uitkwam, juist daar waar een van de drie kleine eilandjes is gelegen.

Raffles en Brand hadden de vier mannen wel willen volgen, maar de koetsier bleef in de buurt rondrijden en de twee vrienden konden hem duidelijk tussen het geboomte op zijn bok zien zitten. Hij van zijn kant zou dus ook hen waarschijnlijk zien in geval zij het zouden wagen hun schuilplaats te verlaten, en dichterbij te komen.

Er schoot dus niets anders over dan geduldig af te wachten, wat het zonderlinge troepje zou uitrichten.

Dezen waren snel doorgelopen en waren nu de oever van de vijver, die hier tamelijk steil was, vrij dicht genaderd.

Raffles en Brand hieven het hoofd nog wat op, teneinde hen in de duisternis beter te kunnen volgen.

Nog een paar minuten gingen zwijgend voorbij.

Toen schudde Brand Raffles bij de arm en zei fluisterend:

— Ik zie ze niet meer.

— Ik wilde juist hetzelfde zeggen. Zij zijn spoorloos verdwenen.

Geen spoor meer was er van hen te ontdekken.

— Dat is al heel vreemd, mompelde Raffles, terwijl hij zijn blikken onderzoekend om zich heen liet dwalen.

— Zoiets heb ik nog nooit beleefd, moest Brand erkennen. Zij kunnen toch niet in de lucht zijn opgelost, of zo maar in het water zijn gelopen?

— Het zou tenminste een zonderlinge wijze van verdwijnen zijn, antwoordde Raffles, in diepe gedachten verzonken.

— Wat zouden die drie mannen in 's hemelsnaam van die vierde willen?

— O, ik geloof, dat ik je dat wel zou kunnen zeggen. Het boezemt me op dit ogenblik veel meer belang in, te weten waar zij heen zijn gegaan.

— Als wij de bosjes langs de wijver eens doorzochten?

— Maar amice, die zijn nergens hoger dan een halve meter. Het zijn rhododendrons. Zie maar die prachtige grootbladige bloemen tussen de dof-groene bladen. Hoe zouden zich daar nu vier mensen tussen kunnen verbergen?

— Maar het kan toch geen hekserij zijn, zei Brand ongeduldig. Zij kunnen toch niet in de lucht zijn opgelost.

— Neen, in de lucht niet, mompelde Raffles afgetrokken, terwijl hij strak voor zich uit op de grond keek.

— Wat bedoel je? vroeg Brand ver-

baasd.

— Wel, als ze niet in de lucht opgelost zijn, waar moeten ze dan heen gegaan zijn, nu eenmaal aannemende, dat zij geen tovenaars zijn, en zich niet in bloemen hebben kunnen veranderen?

— Zijn ze dan in de grond gezakt?

— Dat is het enige, dat overblijft, dus dat moet wel, zou ik denken. Wij hebben hen geen ogenblik uit het oog verloren, tot zij eensklaps weg waren. Daar ik geen luchtballon heb zien opstijgen en ook niet het geluid van riemen of van zwemmen heb gehoord...

— Moeten we hier zoeken naar een verborgen hol? riep Brand opgewonden uit, vergetend waar hij zich bevond, en volkomen onder de indruk van deze raadselachtige voorvallen, die zich nu sedert een half uur in zijn onmiddellijke nabijheid afspeelden.

— En om zo iets te vinden, zouden wij een halve dag nodig hebben en dan nog pas als het klaarlichte dag was. Er zou niets van terecht komen, indien we zouden trachten, nu aanstonds onze nasporingen te doen.

— Maar zo dadelijk zullen die lui wel weer terug komen en dan weten we toch meteen de ingang van hun onderaards hol... als er tenminste zo iets in de buurt is.

— Alles goed en wel... maar zij konden wel eens zo dicht bij ons te voorschijn komen, dat wij overrompeld werden en dan zou al onze moeite te vergeefs zijn.

— Wat moeten we dan doen?

— Ik geloof, dat het maar het beste is, als we...

Plotseling hield hij op.

Een zacht fluitend geluid deed hem verwonderd omkijken.

Maar zijn verwondering nam nog toe, toen hij de blik op de grond sloeg en dicht bij zijn rechter voet een lange pijl in de grond zag steken, waarvan de schacht nog zacht trilde...

HOOFDSTUK III

HET AVONTUUR VERKRIJGT VASTE VORM

Zwijgend keken de twee vrienden elkaar aan.

— Weet je welk gevoel ik zo even krijg? vroeg Brand.

— Of je een boek van Gustave Aimard leest, zeker?

— Precies... van Aimard of van Cooper. Het lijkt wel alsof er hier rasechte Indianen op ons schieten.

— Nu... zo erg is het niet, zei Raffles op geruststellende toon, terwijl hij de pijl uit de grond trok. Men heeft ons eenvoudig een boodschap willen zenden... kijk maar.

Hij wees Brand op het uiteinde van de pijl.

Om de schacht vlak onder de veren, was een papiertje gerold, dat met een dun elastiekje op zijn plaats werd gehouden.

— Een boodschap, riep Brand uit.

— Niets anders, amice. Luister maar.

Raffles rolde het papiertje los, streek het op zijn knie glad en las bij het licht van zijn zaklantaarn deze weinige, maar veelzeggende woorden op gedempte toon voor:

« Wij houden niet van potkijkers. Bemoei je met je eigen zaken, of het zou je berouwen. Z. »

Een zachte glimlach verscheen op het krachtige gelaat van de Grote Onbekende.

— Ik geloof, dat men ons bedreigt, Charles, zei hij eenvoudig.

— Ja, die indruk krijg ik tenminste ook, merkte Brand droogjes op.

— Dat wil dus zeggen, dat wij hier aan de vooravond staan van een bijzonder avontuur.

— Je wilt dus naar de oplossing van dit raadsel zoeken?

— Zonder de minste twijfel. Denk je toch eens in... dat John Raffles zich zou laten bang maken door zo'n gevederde boodschap, afgezonden door een onzichtbare schutter...

— Van een onbekende plaats, vulde Brand de zin aan.

— Neen, met je welnemen... die plaats is bekend.

— Waar is ze dan?

— De pijl is van dat eilandje, daar, afgeschoten.

— Maar Edward. Dat ligt wel vijftig meter van de wal.

— Welnu? Wat zou dat? Ik heb een Indianenopperhoofd gekend, die een zwaardere pijl dan deze ruim negentig meter ver weg schoot.

— Dat zijn uitzonderingen.

— Toegegeven... maar vijftig meter is voor een goed schutter niets bijzonders.

— Goed dan. Maar hoe zouden ze ons van dat eilandje hebben kunnen zien? Het is immers nog bijna geheel donker?

— Daarom denk ik dat ze ons niet gezien, maar gehoord hebben.

— Gehoord!

— Waarom niet?

— Maar dan zouden wij hen toch ook hebben moeten horen.

— Dat is volstrekt niet nodig.

— Verklaar je nader.

— Ik denk, amice, dat die slimme rakkers hier in de buurt van de ingang van een tunnel een microfoon in de bodem hebben verborgen, hier in een van die struiken en die natuurlijk niet anders dan door een wonder van toevalligheid kan worden ontdekt. Zelfs het zachtst gefluister, op enkele meters afstand van de microfoon uitgesproken, wordt door een telefoondraad overgebracht naar plaatsen, die evengoed een honderdtal meters, als een paar honderd mijlen verder kunnen gelegen zijn.

— Jawel, daar heb ik wel meer van gehoord en dus zou volgens jou een microfoon hier ergens in de buurt verborgen zijn.

— Daar twijfel ik niet aan.

— Zou je ze kunnen vinden?

— Geen denken aan. Die dingen zijn heel klein en in dit geval natuurlijk zorgvuldig verborgen. Neen, het zou verloren tijd zijn om daar naar te gaan zoeken.

— Dus wat moeten wij doen volgens jou?

— Voorlopig maar onze biezen pakken dunkt mij.

— En het plan opgeven?

— Wacht even, dat is weer heel iets anders. Ik denk er niet aan het plan op te geven, maar voor het ogenblik heeft het geen doel meer, hier te blijven wachten.

— Maar we zouden hen na kunnen gaan als ze terugkeren?

— Ik zie niet op welke wijze. Zij hebben een rijtuig en wij hebben er geen en het zou heel moeilijk gaan er op dit uur in deze volksbuurt een te krijgen. Neen, het beste is dat we ons maar op...

Plotseling viel hij zich zelf in de rede en zei:

— We handelen niet erg verstandig, amice.

— Hoe dat zo? vroeg deze verbaasd.

— Maar Charles, omdat die leperds op hun eilandje of elders woord voor woord kunnen verstaan, wat wij hier zeggen.

— Waarachtig. Dat is waar.

— Kom dus mee, dan zullen we wat verderop gaan.

Beiden liepen het smalle pad langs de vijver af, zorg dragende, dat zij achter het kreupelhout verborgen bleven, zodat de koetsier hen niet zien kon.

Toen zij een honderdtal passen hadden afgelegd, gingen zij achter een dikke boomstam op de grond liggen en hervatten hun gesprek.

— Wat wilde je zoëven nog meer zeggen, vroeg Brand.

— Ik wilde zeggen, dat het beste is nog even af te wachten tot de geheimzinnige bezoekers van dat eilandje terugkeren.

— Met welk doel?

— Wel, om te kunnen zien, waar de ingang van de onderaardse tunnel is. Als die er is.

— Die tunnel moet dan ongetwijfeld onder het water lopen.

— Dat spreekt vanzelf.

— Maar heb jij ooit een huis, een schuur, of zelfs maar een loods op dat kleine eilandje gezien?

— Voor zover ik weet staat er alleen maar een melktentje, waar ook limonade verkocht wordt, en dat is alles. Maar dat ding is van alle kanten open en het is uitgesloten, dat zij daar zouden kunnen bijeen komen.

— Dus ze zouden een soort onderaardse vergaderzaal moeten hebben?

— Dat moet wel, want ze zullen wel niet in de takken van de bomen hun plannen smeden. En wees nu maar stil, want zij kunnen nu ieder ogenblik terugkeren, denk ik.

De beide vrienden zwegen.

In het Oosten begon de hemel reeds licht rose gekleurd te worden, toen Brand Raffles aanstootte en naar de oever van de vijver wees.

Raffles volgde de aangewezen richting met de blik en kon een uitroep van verbazing nauwelijks weerhouden.

— Maar zijn die mensen dan tovenaars? fluisterde hij opgewonden. Daar staan zij waarachtig weer aan de oever en ik mag een staart krijgen als ik ze heb zien aankomen. Heb jij soms iets gezien, Charles?

— Volstrekt niets. Ik had even een andere kant opgekeken en toen ik weer in de richting van het eilandje keek, zag ik de vier mannen daar staan, alsof ze door een vuurspuwende berg waren uitgeworpen.

— Het grenst aan het wonderbaarlijke. En ik zal niet rusten, voor ik het geheim van dat zonderlinge viertal heb opgelost.

— Hoever zouden ze ongeveer van ons verwijderd zijn?

— Een meter of zeventig, antwoordde Raffles fluisterend. Tracht de plek zo goed mogelijk vast te houden.

— Zouden ze ons niet zien?

— We liggen hier in de schaduw en in het hoge gras verborgen en de rest moeten we maar aan het toeval overlaten, maar houdt in ieder geval je revolver bij de hand.

De beide vrienden lagen nu doodstil en keken met aandacht naar het snel naderende groepje.

De geblinddoekte man had nog steeds de zwarte doek voor de mond, terwijl zijn handen nog altijd op de rug gebonden waren.

Plotseling klonk de klagende roep van een roerdomp.

Het rijtuig naderde in draf en bleef toen op enige afstand staan.

Twee van de mannen traden vlug op het portier toe, openden dit, en sleepten de agent van politie als een zak zand naar buiten.

Daarop gingen allen met hun gevangene het rijtuig binnen, het portier klapte dicht, de koetsier legde de zweep over het paard en binnen enkele ogenblikken was het geratel van de wielen op het grint van de rijweg weggestorven en heerste er in het grote park een door niets verstoorde stilte.

— En zou het avontuur daar nu mee ten einde zijn? vroeg Brand, terwijl hij zich halverwege oprichtte.

— Voor die mannen met hun rijtuig misschien wel, maar voor mij zeker niet, antwoordde Raffles.

Hierop gingen Raffles en Brand snel naar de oever van de vijver tegenover het eilandje.

Maar hoe zij ook zochten, van een verborgen ingang was niets te ontdekken.

— Ik moet bekennen, dat het sterk is, zei Raffles ongeduldig.

— Maar als we eens op het eilandje zelf gingen zoeken?

— Dat zouden we overdag nog wel kunnen doen, maar ik vrees, dat het niet veel zal geven. Als wij de ingang van een onderaards hol hier niet vinden, dan ontdekken we daar ginds zeker niets. Sterker nog, het is best mogelijk, dat er daar in het geheel geen uitgang bestaat.

— Als dat zo is, dan ben ik wel benieuwd hoe jij ooit iets denkt te vinden, riep Brand lachend uit.

— O, dat is minder moeilijk dan je denkt, hernam Raffles luchtig, zij zelve zullen hem mij aanwijzen.

— Wat zeg je? Zij zelve?

— Ja, maar het is hier geen plaats om daarover te gaan discuten, dat zal ik je thuis wel vertellen. Laten wij eerst eens op de grote weg gaan kijken, of we daar iets vinden.

Zij volgden snel het smalle wandelpad tot aan de grote rijweg.

Brand luisterde nauwkeurig toe, of hij soms naderende stappen hoorde en liet toen zijn elektrische zaklantaarn de weg beschijnen.

Raffles begon ijverig te zoeken.

Van tijd tot tijd zag Brand hem bukken en iets oprapen, dat hij dan telkens weer wegwierp.

Maar eindelijk bukte hij zich snel en raapte een mat glanzend voorwerp van het grint op, waarmede hij dicht onder het schijnsel van de elektrische zaklantaarn trad.

— Wat heb je daar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een zilveren injectiespuitje, antwoordde Raffles kalm.

— Het is een mooi dingetje, zei Brand, terwijl hij het instrumentje met bewondering bekeek.

— Dat is het zeker, hernam Raffles. Hoogstwaarschijnlijk een souvenir van collega's.

— Wie zou dat verloren hebben? vroeg Brand.

— De man met de blinddoek, antwoordde Raffles dadelijk. Maar het is niet verloren.

— Wat is het dan?

— Het is weggegooid.

— Wat zeg je daar? Ben je daar zeker van?

— Nou... zeker... nee... en toch geloof ik niet, dat ik me vergis.

— Maar dan zou de man, die dit spuitje volgens jou heeft geworpen, een geneesheer moeten zijn.

— Dat wist ik al, toen ik die man nog geen tien minuten gezien had, zei Raffles bedaard.

— Maar Edward, riep Brand op ongelovige toon uit.

— Het is toch werkelijk zo, amice, hernam Raffles, en als ik je aanstonds mijn redenering uiteen heb gezet, zul je de eerste zijn om de logica er van te erkennen.

— Maar waarom zou de man dan dit injectiespuitje hebben weggegooid?

— Ik denk, dat hij dit het enige middel achtte om ooit weer achter de plek te komen, waarheen zijn ontvoerders hem hadden gebracht.

— Zijn ontvoerders? Denk je dan dat hij met geweld zijn diensten heeft moeten verrichten?

— Ja zeker. Anders hadden zij hem misschien wel geblinddoekt, maar niet gebonden en gekneveld, dunkt mij.

— Maar ik begrijp nu toch de samenhang niet goed tussen het weggooiden van dit zilveren spuitje en de poging, om de plek terug te vinden, waar hij het rijtuig verliet. Hij moet toch zelf de onmogelijkheid hebben ingezien in een wereldstad als Londen zo'n klein dingetje terug te vinden?

— Dat spreekt vanzelf, *amice*.

— Welnu dan?

— De man redeneerde, volgens mij, aldus: Het spuitje wordt gevonden, of het wordt niet gevonden. In het tweede geval is natuurlijk iedere kans om de plek terug te vinden al van de beginne

af uitgeschakeld; in het eerste geval zijn er weer twee mogelijkheden. Of de vinder houdt het ding kalmweg voor zichzelf of hij brengt het naar de politie en geeft daarbij dan natuurlijk de plek op, waar hij het gevonden heeft. De geneesheer, die het spuitje wegwierp, had dus één kans op de drie, dat zijn list zou gelukken, wat nogal tamelijk veel is.

— Maar nu zijn wij de vinders. En zeg me nu eens wat wij zullen doen.

— Wij zullen het spuitje noch in onze zak steken, noch naar de politie brengen, maar het ding op andere wijze aan de eigenaar terug zien te brengen.

— Op welke wijze en met welk doel?

— Ten eerste omdat ik alleen grote bedragen tegelijk steel, zo'n futiel voorwerpje is me de moeite niet waard, en ten tweede omdat ik die dokter wel eens wil leren kennen, antwoordde Raffles kalm.

— En als je hem hebt leren kennen?

— Wel, dan kan dit zo interessant begonnen avontuur worden voortgezet.

HOOFDSTUK IV

HET ZILVEREN INJECTIESPUIJTJE

Raffles en Brand verlieten nu snel het park.

Het was nog erg vroeg, maar reeds volop dag, toen zij weer in Buckingham Road wandelden en daar een taxi aanriepen.

Zij lieten zich naar huis rijden en namen daar enige uren rust.

Toen Brand omstreeks elf uur opstond, geheel verfrist na de nachtelijke wandeling en de ontbijtkamer binnenkwam, hoorde hij daar van de oude kamerbediende Gaston, dat Lord Aberdeen reeds een uur geleden was uitgegaan.

Brand zette zich nu alleen, hoofdschuddend aan het ontbijt.

— Die man is van ijzer, mompelde hij. Ik weet zeker, dat hij geen drie

uren geslapen heeft, en toch weer aan het werk is gegaan, alsof hij de gehele nacht lekker had gemaft.

Brand gebruikte met smaak zijn ontbijt en las ondertussen de krant.

Tegen twaalf uur ongeveer keerde Raffles terug.

Hij zag er voor zijn doen tamelijk opgewonden uit en in zijn grote donkergrijze ogen glom dat zeldzame vuur, dat Brand telkenmale daarin waarnam, als Raffles bezig was met de uitwerking van een zijner plannen.

— Wel, Edward, je ziet er nogal opgewekt uit, zei hij.

— Dat komt van de frisse ochtendwandeling, want geslaagd ben ik nog niet, antwoordde Raffles.

— Waarin geslaagd?

— In het vinden van de eigenaar van het injectiespuitje.

— Maar waarom zet je niet een advertentie in de krant?

— Dat zou natuurlijk het allermakkelijkst zijn, maar dan zouden de drie mannen van deze nacht wel eens achterdocht kunnen krijgen, als zij die kregen.

— Welke werkwijze heb je dan nu gevolgd?

— Ik heb al de gemeentelijke en particuliere ziekenhuizen in deze wijk bezocht en daar door de portier laten vragen of een van de geneesheren ook een zilveren injectiespuitje had verloren.

— En had dat geen resultaat?

— Neen, en nu ga ik het eens in Battersea proberen.

— Maar daar is ons nachtelijk avontuur juist gebeurd, riep Brand uit, en je hebt toch zelf ook wel gemerkt, dat het paard een heel eind gelopen had en de damp van het dier sloeg?

— Maar wat volgt daar dan uit, volgens jou?

— Dat die mannen met hun gevangene van heel ver zijn gekomen.

— O ja. Het ene behoeft het andere niet uit te sluiten, dunkt mij. Die gevangene kan wel van vlak bij naar het Battersea Park zijn gebracht.

— Maar ik herhaal nog eens, dat het paard vermoeid was en de damp er in wolven afsloeg.

— Welnu? Kunnen zij dan niet een keer of drie om het park heen gereden zijn, om aldus hun gevangene op een dwaalspoor te brengen?

Brand keek Raffles met grote ogen aan.

— Ja, dat is zo, zei hij eindelijk. Waarom zouden ze dat gedaan hebben?

— Ja, Charles, dat vraag jij jezelf nu ook af en het zou toch werkelijk zo verwonderlijk niet zijn; daarom zeg ik je nog eens, dat ik nu aanstonds naar de wijk van Battersea ga.

— Zal ik niet met je meegaan? Ik vind het vervelend om hier werkeloos te blijven zitten, terwijl jij in actie bent.

— Als je er plezier in hebt, kun je gerust meegaan, zei Raffles, maar het zal nogal tijdrovend zijn.

— Ga je met de auto?

— Ja, Henderson is al een uur met mij op weg geweest.

— En ik meen je daareven te hebben horen zeggen, dat je een frisse ochtendwandeling gemaakt hebt?

— Dat is ook zo, want ik heb Henderson weggestuurd, toen ik voor het laatst in een van de ziekenhuizen was gaan informeren en ben toen naar huis gewandeld. Als ik wandel kan ik beter nadenken dan in een auto te zitten, vooral als er iemand het stuurwiel hanteert als Henderson, zodat je ieder ogenblik er op verdacht moet zijn, uit de wagen te worden geslingerd of althans door een politieagent te worden verbaliseerd.

— Ga je dadelijk weg, nadat je ontbeten hebt?

— Onmiddellijk ja, want er is mij veel aan gelegen om de eigenaar van het injectiespuitje te vinden.

— Nu, dan ben ik direct tot je dienst, want ik ben al geheel gekleed, zoals je ziet.

De beide vrienden stonden van tafel op en een kwartier later reden zij met de grote blauwgelakte Rolls Royce naar het Battersea Park.

Raffles gaf Henderson echter te verstaan voor de brug van Chelsea te blijven wachten, daar hij niet wilde, dat de verschijning van zijn sleet in de armoedige arbeiderswijk aan gene zijde van de Theems opzien zou wekken.

— Moet ik hier wachten, mylord? vroeg de chauffeur, toen Brand en Raffles waren uitgestapt.

— Je kunt op de Theemskade heen en weer rijden en hoeft hier niet op dezelfde plaats te blijven parkeren. En nu, kom mee, Charles, ik heb een lijstje met de ziekenhuizen in mijn zak. Wij zullen maar het eerst naar het Yorkhospitaal gaan.

De beide vrienden stapten op een omnibus aan het eind van de lijn, dat juist bij het begin van de Chelseabrug gelegen was en reden nu gedurende een minuut of twintig langs de smalste zijde van het Battersea Park.

Voor het Yorkhospitaal sprongen zij van de motorbus en gingen het brede bordes van het ziekenhuis op.

Raffles belde aan en gaf de portier een van zijn visitekaartjes.

— Wees zo goed, dit aan de geneesheer te geven, die gisteren een zilveren, fraai bewerkt injectiespuitje verloren heeft, goede vriend, zei Raffles, terwijl hij de man een fooi in de hand drukte.

— Maar mijnheer, ik weet helemaal niet of een der artsen zo'n instrument verloren heeft, zei de man verbaasd.

— Zo, ga het dan toch maar eens horen, beval Raffles en kom het mij vertellen als het zo is.

De man verwijderde zich en toen hij uit het gezicht was en uit het gehoor, zei Brand verbaasd tot Raffles:

— Hoe kon je hem vragen naar iemand, van wie je volstrekt niet weet of hij hier wel is?

— Wel, daarmee is niets verloren. De portier kon het toevallig vernomen hebben, dat een van de geneesheren een injectiespuitje had verloren en dan had ik het dadelijk geweten.

— Nu, hij schijnt het dan toch niet gehoord te hebben, hernam Brand.

— Dan heeft die dokter het niet aan de grote klok gehangen, als hij hier althans thuis hoort.

Op dat ogenblik keerde de portier terug en zei tot Raffles:

— Zoudt gij zo goed willen zijn mij even te volgen, mijnheer? De dokter, die het injectiespuitje verloren heeft, zou het gaarne uit uw eigen hand terug ontvangen.

Raffles gaf Brand een stomp in de ribben en antwoordde toen:

— Ik ben tot je dienst, vriend.

Hij wierp Brand een veelbetekenende blik toe en zei toen bedaard:

— Dat bekort onze wandeling aanzienlijk, amice.

— Ja, we mogen het toeval wel dankbaar zijn.

Zij volgden nu verder zwijgend de portier, die hen naar een kleine wachtkamer bracht, de deur voor hen opende en zich toen met een beleefde buiging verwijderde.

Toen Raffles en Brand binnentraden, troffen zij in het kleine vertrek reeds iemand aan, een jonge man van om-

streeks dertig jaar, met krachtig getekende trekken, donkergrijze ogen en een fijn zwart kneveltje.

Hij was gekleed zoals de meeste geneesheren in de grote ziekenhuizen, dat wil zeggen, in een lange, witte doktersjas.

Zonder plichtplegingen trad hij op de binnenkomenden toe en zei, Raffles strak in het gelaat ziende:

— Gij zijt degene, die mijn zilveren injectiespuitje gevonden hebt?

— Die ben ik dokter, antwoordde Raffles.

— Uw naam?

— Hebt gij op mijn visitekaartje kunnen lezen.

— Ah ja, dat is waar.

De jonge dokter wierp een snelle blik op het kaartje dat de portier hem had overhandigd en las: Comte Jacques de Reinwilliers.

— Bent u een Fransman? zo vervolgde hij, van het kaartje opziende.

— Van Franse afkomst. Maar ik woon sedert jaren in Londen.

— Mag ik het spuitje eens zien? vroeg de jonge dokter, terwijl hij geen oog van het gelaat van zijn bezoekers afwendde.

— Hier is het, zei Raffles, terwijl hij het gevonden dingetje uit zijn zak haalde en de geneesheer overhandigde.

— Ja, dat is het, mompelde deze. Nu zal ik dus dit ellendige geheim kunnen oplossen. Toen vervolgde hij, zich weer tot Raffles wendende:

— Wilt u mij zeggen, waar gij dit voorwerp gevonden hebt?

— Daarvoor kom ik hier, dokter...

Raffles keek de jonge geneesheer met een vragende blik aan.

— Dokter James Ferguson, antwoordde de geneesheer. Gij moet het mij niet euvel duiden, dat ik mijn naam nog niet genoemd heb, maar ik ben een weinig overstuurd door een wonderlijk avontuur, dat ik gisteren heb beleefd.

— Ja, dokter, het was een zeer wonderlijk avontuur, zei Raffles op eigenaardige toon.

— Wat, riep Dr. Ferguson uit, terwijl hij een paar stappen op de spreker toeliep. Wat wilt gij daarmede zeg-

gen, zijt ge er dan soms bij geweest?

— Voor een groot gedeelte, dokter.

— Maar zeg mij nu eerst waar gij dit injectiespuitje gevonden hebt, riep Dr. Ferguson uit.

— In Battersea Park, dicht bij de grote wandelweg.

— Ja, ik wist wel, dat men mij naar een park had gebracht dat kon ik aan het knarsen van de wielen over het grint merken. Maar ik had er niet het flauwste vermoeden van, welke van de veertig of vijftig parken van Londen het kon zijn. En gij zegt, dat gij gezien hebt, wat daar gebeurd is?

— Ik herhaal nogmaals: voor een gedeelte, dokter. Mijn vriend en ik maakten een nachtelijke wandeling, nadat wij uit onze club waren gekomen, het toeval voerde ons naar Battersea Park, wij zagen daar een rijtuig aankomen en daaruit enige mannen stappen, nadat de koetsier een kleine woordenwisseling had gehad met een agent van politie, die zich met zijn zaken scheen te willen bemoeien.

— Ja, ik heb een vreemde stem gehoord, viel Dr. Ferguson hem in de rede en ik dacht al dadelijk, dat die van een agent van politie was.

— Vervolgens zagen wij de drie mannen met hun gevangene naar de vijver gaan, maar wat er verder gebeurd is, kan ik alleen maar gissen. Gij hebt waarschijnlijk uw diensten als dokter gedwongen moeten verrichten op een of ander ziek of gewond mens.

— Gij hebt het geraden, mijnheer, riep Dr. Ferguson verbaasd uit. Het was een zwaar gewonde, die zonder mijn tussenkomst zeker gestorven zou zijn.

— Gij moet mijn vragen niet euvel duiden, Dr. Ferguson, vervolgde Raffles. Ik stel biezonder veel belang in dergelijke voorvallen, zoudt gij mij willen zeggen of gij voornemens zijt deze zaak te vervolgen?

— Ik zal wel moeten, antwoordde Ferguson op doffe toon.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg Raffles. O, gij kunt mij en mijn vriend gerust vertrouwen, vervolgde hij, toen hij zag, dat de jonge geneesheer scheen te aarzelen. Ik heb reeds een

groot gedeelte geraden van wat u is overkomen en gij behoeft niets voor mij te verbergen.

— Nu, ik heb geen geheimhouding gezworen en ik was toch voornemens het hele geval aan de politie mede te delen, zei Dr. Ferguson, terwijl hij zich met de smalle, gebruinde hand over het hoge voorhoofd streek.

— Dat zou ik u voorlopig sterk afraden, zei Raffles op ernstige toon.

— Hoe zo?

— Omdat ik geloof, dat gij uw diensten aan een uiterst gevaarlijk heerschap hebt besteed.

— Daar twijfel ik ook niet aan.

— En wilt gij mij nu zeggen, wat gij zoeven bedoelde, toen gij zei, dat gij de zaak wel zult moeten voortzetten? Heeft men u daartoe gedwongen?

— Men heeft mij eenvoudig met de dood bedreigd, als ik vannacht niet nogmaals naar mijn patiënt kwam kijken, zei Dr. Ferguson op bedaarde toon.

— Zij kennen u dus goed?

— Dat moet wel zo zijn.

— Zoudt gij mij de zaak niet eens in zijn geheel willen vertellen, Dr. Ferguson?

— Belooft gij mij stilzwijgendheid? vroeg Dr. Ferguson na enkele ogenblikken.

— Op mijn woord van eer.

— Welnu, luister. Ik meende reeds sedert enige dagen een aantal verdachte sujetten om het ziekenhuis te hebben zien heendraaien.

— Zwart? Groot van gestalte? Was er een vrouw bij hen? zo viel Raffles hem haastig in de rede.

— Ja, antwoordde Dr. Ferguson verbaasd. Maar hoe weet gij dit? Weet gij wie die lieden zijn?

— Ik vermoed, dat het leden zijn van een gevaarlijke misdadigersbende, waarvan ik enige weken geleden een groot gedeelte heb kunnen doen arresteren, « De Aasvogels » geheten. Maar gaat u door, als ik u verzoeken mag, het interesseert mij in de hoogste mate.

— Gisteravond, zo vervolgde Dokter Ferguson zijn verhaal, was ik nog laat in het ziekenhuis bezig met enige proeven van een nieuw soort ontsmettings-

middel, dat men aan mij had toevertrouwd, als assistent van een onzer meest bekende professoren. Het was bijna twaalf uur, toen ik naar buiten kwam. Ik weet niet of gij de buurt hier kent, maar het is hier meestal zeer donker. Ik was nauwelijks buiten en had een paar stappen gedaan, toen ik mij plotseling van achteren voelde aangegrepen en op de grond geworpen. Voor ik tijd had gehad om een kreet te uiten of mij te verweren, hadden twee kerels mij een prop in de mond geduwd en mijn armen stevig op mijn rug bevestigd. Zij zetten mij toen weer op mijn benen en bij die gelegenheid meen ik ook 'n vrouw gezien te hebben.

— Ja, ja, mompelde Raffles in zichzelf, ik geloof, dat de schone Russin Sonja Demetrieff werkelijk weer eens ten tonele is verschenen.

— De twee bandieten, geholpen door een derde, drongen mij naar een rijtuig, dat blijkbaar op enkele passen afstand had staan wachten en duwden mij daarin. Toen begon er een rit, waarvan ik noch de duur, noch de bestemming heb leren kennen, maar die mij in ieder geval eindeloos scheen...

— Men heeft u ongeveer twee uren lang steeds om het Battersea Park heen gereden, dokter, merkte Raffles op. Sprak men in het geheel niet, toen gij in het rijtuig zat?

— Geen enkel woord, antwoordde Dr. Ferguson. Dat was waarschijnlijk verboden aan de kerels, die zich van mij hadden meester gemaakt.

Eindelijk hield het rijtuig stil. De schurken dwongen mij om uit te stappen en naar schatting heb ik ongeveer honderd schreden gelopen, totdat ik het zacht geruis van water meende te horen, dat langs riet vloeit.

— Dat hebt gij goed gehoord, dokter, zei Raffles. Men heeft u tegenover het kleine, het meest westelijk gelegen eilandje in de vijver, gebracht.

— Weet gij dat zeker? riep Dr. Ferguson uit.

— Heel zeker, antwoordde Raffles.

— Maar hoe is het dan mogelijk, dat ik in het geheel niet op het water ben geweest? riep de jonge geneesheer in

de grootste verwondering uit.

— Dat is een raadsel, dat ik zelf nog niet heb opgelost, Dr. Ferguson, antwoordde Raffles, maar vertel mij eerst het slot van uw avontuur, dat waarschijnlijk verreweg het belangrijkste is.

— Ja, belangrijk was het, dat kan ik u verzekeren. Ik kreeg de indruk, alsof ik een steile, korte helling werd afgeleid en het zacht openen van een zware deur hoorde. Twee kerels liepen naast mij en hielden mij aan de arm vast. Zij liepen zo dicht tegen mij aangedrongen, dat ik daaruit afleidde, dat ik in een smalle gang was. Onze stappen klonken hol. Er drong een duffe grondlucht in mijn neusgaten. Natuurlijk had ik er nog niet het minste idee van, wat men eigenlijk van mij wilde. Mijn eerste vermoeden was echter, dat ik naar een dievenhol werd gebracht en dat men mij daar zou dwingen, mijn handtekening te zetten op een wissel of zo iets van die aard, maar het zou geheel anders uitkomen.

— Mag ik u even in de rede vallen? vroeg Raffles. Hoeveel stappen hebt gij geteld van het toeslaan van de deur af. Of hebt gij daar niet aan gedacht?

— Neen, neen! Daar heb ik wel degelijk aan gedacht. Ik moest honderd zeven en twintig stappen doen, toen ik weer het openen van een deur waarnam en men mij dwong stil te staan. Ofschoon ik geblinddoekt was, drong plotseling een helder schijnsel tot mij door, men had blijkbaar een sterk electrisch licht ontstoken. Ik hoorde fluisterende stemmen om mij heen en toen werd ik weer vastgegrepen en over een stenen vloer nog een tiental schreden verder gebracht. Toen hoorde ik nogmaals dat er een deur geopend werd en hield het gefluister der stemmen plotseling op. Er trad iemand op mij toe, die mij de blinddoek afnam. De eerste minuten kon ik volstrekt niets zien, zozeer was ik aan de duisternis gewend. Toen begon ik langzamerhand alles goed te onderscheiden. Ik bevond mij in een behoorlijk gemeubeld vertrek, waar echter een typische ziekenlucht hing. Aan de zoldering was een grote matglazen bol bevestigd, waaruit een helder wit licht

straalde. Het zonderlinge van dit vertrek was, dat het wel drie deuren, maar volstrekt geen vensters bezat. In een van de hoeken stond een groot ijzeren ledikant en daarin lag een man van herculische lichaamsbouw maar met een doodsbleek gelaat en verbonden voorhoofd, terwijl ook zijn arm in een gebrekkig aangelegd verband lag.

— Kunt gij mij het gelaat van die man niet nader beschrijven? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht had zitten luisteren.

— Ja zeker wel. Ik zal dat gezicht niet zo gauw vergeten. Het was dat van een man van een jaar of veertig. Heerszuchtig, met dikke zwarte wenkbrauwen boven stekende zwarte ogen. Een mond met dunne lippen, waarin ongewoon grote, spierwitte tanden schitterden. Een brede neus, met platte neusvleugels, enigszins vooruitstekende jukbeenderen en een laag voorhoofd, dat bijna geheel schuil ging onder een bos zwart haar.

— Wel, wel, mompelde Raffles, ik geloof, dat ik dat heerschap ken en al eens kennis met hem gemaakt heb. Toen vervolgde hij luid: De man in dat bed was zeker degene, voor wie gij op zo ongewone wijze geprest waart?

— Juist. Op het eerste gezicht zag ik, dat hij zeer veel pijn leed en ik begreep nu ook, welke taak men mij wilde opdragen. Die man was waarschijnlijk bij een nachtelijke onderneming zwaar gewond door een kogel of een wapenstok, zijn makkers hadden hem in veiligheid weten te brengen en omdat er hun alles aan gelegen was dat hun chef niet in handen der politie viel, hadden zij dit middel te baat genomen om hem weer te genezen. Behalve de patiënt waren er nog drie mensen in het vertrek: een buitengewoon knappe vrouw en twee kerels van zeer ongunstig uiterlijk. De vrouw trad op mij toe, keek mij aandachtig aan en zei toen: Gij zult wel begrijpen, dokter, waarom wij u hier hebben laten komen. Dat begrijp ik, madame, ofschoon ik het woord « laten komen » niet zeer ter plaatse vind, antwoordde ik. Laten wij niet over dergelijke kleinigheden strui-

kelen, hernam zij weer, de wenkbrauwen fronsend, de man die gij daar ziet liggen, is ernstig ziek en ik wens, dat gij hem uw zorg zult wijden. Gij zijt een zeer bekwaam geneesheer, naar wij hebben vernomen.

— Maar madame, riep ik uit, hoe wilt gij dat ik die zieke genees? Ik heb geen enkel instrument bij mij.

— Maak u daarover geen zorgen, antwoordde de jonge vrouw. Wij hebben natuurlijk op uw bezoek gerekend; hier is een instrumentenkistje, dat alles bevat, wat gij nodig zult hebben. Daarbij wees zij mij op een splinternieuwe, natuurlijk gestolen kist, van de beste en fijnste chirurgische instrumenten.

— En toen zijt ge onder die hoogst zonderlinge omstandigheden aan het werk gegaan? riep Brand, die eveneens met de grootste belangstelling had toegehoord.

— Kon ik anders? riep de jonge geneesheer uit. Aan weerskanten stond een van die kerels met een geladen revolver, waarvan de loop zich op enkele centimeters van mijn voorhoofd bevond. En ik beloof u, dat er op hun gelaat niets anders te lezen was dan beestachtige wreedheid en vastberadenheid. Wat die jonge vrouw betreft, ook zij had een revolver in de hand, die er niet bepaald als speelgoed uitzag. En ten slotte lag op een hoek van de tafel een pakje banknoten van tien pond voor mij gereed als honorarium.

Om een lang verhaal kort te maken: De patiënt bleek gewond te zijn door een revolvershot in de schouder. De kogel zat nog in het lichaam, maar had geen edele delen geraakt. Die kogel moest er natuurlijk uit...

— En slaagde de operatie?

— Voortreffelijk, al kan ik u verzekeren, dat het niet alles is om een gevaarlijk gewonde bandiet, die ieder ogenblik onder uw handen de laatste adem kan uitblazen, geheel alleen te opereren, zonder de hulp van een assistent of een verdovingsmiddel. De patiënt hield zich prachtig, dat moet ik zeggen en gaf geen krik. Maar nu komt het lelijke, en dat is, dat de heren bandieten mij aanzeg-

den, dat ik mij vannacht weer tot hun beschikking moest houden, om nogmaals naar hun geliefde chef te komen kijken. Zij zouden mijn honorarium maar zolang vasthouden. En als ik niet om twaalf uur vannacht voor de deur van het ziekenhuis wachtte, tot dat zij mij weer met een rijtuig zouden komen halen, dan zou ik het met de dood bekopen: ziedaar mijn verhaal. Ik vergat u nog te zeggen, dat ik na de operatie weer geblinddoekt werd en op dezelfde wijze weggeleid als ik gehaald werd. Voor ik instapte, zag ik kans, mijn injectiespuitje, dat ik meestal bij mij draag, ongemerkt op de grond te laten vallen.

— Ik weet waarom, Dr. Ferguson, zei Raffles. Dat was een zeer goede inval van u. En nu moet ik u dank zeggen voor de bereidwilligheid, waarmee gij mij al die mededelingen hebt gedaan. Dus rest mij slechts u deze vraag te stellen: Zijt gij van zins vannacht weer naar het dievenhol te gaan?

De jonge geneesheer keek de vrager even aan en zei toen aarzelend:

— Ik zou gaarne de honderd pond honorarium eraan geven, maar bedenk dat ik getrouwd ben, dat ik een jong vrouwtje heb, dat een kogel vlugger loopt dan een mens en dat ik nog niet veel lust in sterven heb. Maar aan de andere kant moet ik u eerlijk zeggen, dat ik bitter weinig lust voel, om die tocht nog eens te maken en wie weet welke gevaren te lopen.

Raffles dacht even na en trad toen op de jonge geneesheer toe.

Langzaam legde hij hem de blanke, witte hand op de schouders en vroeg toen, op ieder woord nadruk leggend:

— Wilt gij mij toestaan in uw plaats te gaan?

De jonge geneesheer sperde zijn ogen wijd open van verbazing.

— Maar wie zijt gij dan, riep hij uit, die u in deze gewaagde onderneming durft storten?

— Wie ik ben, doet er weinig toe, antwoordde Raffles kalm. Laat het u genoeg zijn, dat ik zeer veel houd van alles, wat naar gevaar zweemt, en dat ik met de leden van deze bende,

die ik nog niet geheel heb kunnen uitroeien, nog een appeltje te schillen heb.

— Maar men zal dadelijk zien dat gij geen chirurg zijt, riep Dr. Ferguson uit.

— Als er tenminste nog gesneden moet worden, beaamde Raffles, maar in het tegenovergestelde geval behoefte u niet ongerust te maken: ik heb een medische opleiding gehad en heb zelfs het recht als arts te practiseren, daar ik de doktersgraad gehaald heb.

— Dus ik moet in u eigenlijk een collega zien, riep de jonge geneesheer verwonderd uit.

— Zoals gij wilt, zei Raffles bedaard, maar ik zeg u immers, dat ik niet practiseer en een chirurgijn ben ik niet.

De jonge geneesheer keek de spreker vol bewondering aan.

— Gij wilt mij niet zeggen wie gij zijt, zei hij en daartoe hebt gij natuurlijk het volste recht, maar gij kunt mij toch niet beletten, u te zeggen, dat ik grote bewondering voor uw moed koester.

Raffles legde hem met een kort gebaar haastig het zwijgen op.

— Gij wilt mij dus uw taak overdragen? riep hij uit.

— Dat wil ik wel, als gij mij slechts zegt met welk doel.

— Maar dat is heel eenvoudig. Ik heb reeds een groot aantal leden van deze gevaarlijke bende onschadelijk weten te maken en omdat mijn werk nog niet voltooid is, wil ik dat op deze wijze trachten te voleindigen.

— Maar als gij faalt? Zal de bende zich dan niet op mij wreken?

— Ik zal niet falen. Maar in het ergste geval kunt gij immers overplaatsing naar een andere stadswijk aanvragen?

— Dat is zo, antwoordde Dr. Ferguson. Ik wil u wel eerlijk bekennen, dat ik blij ben, dat een ander mij deze gevaarlijke taak uit de handen neemt. Ik zelf zou er zeker geen kans toe zien de bende onschadelijk te maken.

— Gij beschikt niet over de middelen, waarover ik kan beschikken, hernam Raffles kalm.

— Gij zijt dus een soort wonderdoener, riep de jonge geneesheer glimla-

chend ult.

— Misschien, antwoordde Raffles op zonderlinge toon. En wilt gij nu een uur vaststellen, waarop ik vanavond bij u thuis, of wel hier kan komen om uw gelaatstreken na te bootsen?

— Ik moet hier vannacht wederom zijn. Schikt het u om een uur of tien? — Uitstekend. Dan nemen wij tot vanavond afscheid van u, Dr. Ferguson, zei Raffles, terwijl hij de jonge geneesheer de hand toestak.

— Tot vanavond, mijneheren.

Ook Brand nam afscheid van de jonge geneesheer en even later stonden de beide vrienden weer op straat.

— Je ziet, dat men nooit het toeval kan uitschakelen bij ondernemingen als deze, zei Raffles, toen zij weer onderweg naar huis waren.

— Dat schijnt wel zo, antwoordde Brand lachend. Het eerste het beste ziekenhuis, dat je binnentreedt, is het goede.

Na een poosje bereikten de beide vrienden het huis in Cromwellstreet.

Toen zij waren uitgestapt, zei Raffles tot de chauffeur:

— James. Ik zal je goede diensten vannacht nodig hebben voor een gewaarlijk zaakje.

— All right, mylord, antwoordde de chauffeur eenvoudig.

— Kom je om negen uur melden, om verdere orders te ontvangen, en kijk je revolver in die tijd maar eens goed na... dat wapen zal je wel te pas komen, denk ik.

Hij trad nu met Brand het huis binnen.

Raffles liep recht door naar de bibliotheek, gevolgd door zijn vriend.

— Heb je enige tijd geleden in de «Times» niet iets gelezen van een inbraak met geweldpleging of iets dergelijks? vroeg de eerste, nadat zij waren binnengetreten.

— Jawel, er staat me wel zo iets van voor, antwoordde Brand. Het moet nogal een ernstige zaak zijn, waarbij van weerskanten schoten zijn gevallen en een agent van politie zwaar gewond is.

— Juist, het is een inbraak in Wannamakers Bank geweest. Wil je het ver-

slag eens voor me opzoeken?

Brand begon dadelijk het grote plakboek door te bladeren, dat hij met grote zorg bijhield, en waarin alles werd opgeplakt, wat van enig belang was. Spoedig had hij gevonden, wat Raffles zocht.

— Hier heb ik het al, riep hij uit. Brutale inbraak in het filiaal van Wannamakers Bank in Fleetstreet.

— Lees eens voor, wil je? vroeg Raffles, terwijl hij zich in een gemakkelijke stoel uitstrekte en zich tot luisteren zette op die eigenaardige manier, die bij hem steeds de grootste aandacht verried: met de vlakke handen tegen de slapen gedrukt en de lippen stijf op elkaar geklemd.

Brand nam het plakboek ter hand en las met zijn heldere, duidelijke stem voor:

«In de afgelopen nacht is het filiaal van Wannamakers Bank in Fleetstreet bezocht door enige zeer brutale inbrekers, die met weergalozе behendigheid een der brandkasten hebben weten te forceren en daaruit een groot bedrag aan bankbiljetten en speciën hebben gestolen. De boeven waren hierbij zo onvoorzichtig, te veel licht te gebruiken; een surveillerend agent bemerkte onraad en ging assistentie halen. Met twee zijner kameraden drong hij het gebouw binnen. De bandieten hadden echter, helaas, onraad bespeurd en verweerden zich wanhopig, toen de agenten hen meenden te overvallen. Zij wisten met hun buit te ontkomen, nadat er enige schoten van weerskanten waren gelost, waardoor een der ordebevaarders ernstig werd gewond. Maar ook een der bandieten moet zwaar gewond zijn, want de recherche heeft een groot aantal bloedsporen gevonden, die afkomstig moeten zijn van een der dieven, die in de verwarring door zijn makkers moet zijn meegevoerd. Naar alle waarschijnlijkheid zijn de bandieten ontkomen door middel van een auto, die hen op enige afstand stond op te wachten».

Brand klapte het plakboek dicht en zei:

— Tot zover de «Times». De heren van de politie schijnen hier hun hoofd

te pletter te lopen.

— En toch ben ik er zeker van, dat we hier te doen hebben met dezelfde bandieten, die ons enige weken geleden zulke benauwde ogenblikken hebben bezorgd. Wij zijn er toch in geslaagd een paar dozijn van die kerels onschadelijk te maken, maar er moeten er zeker nog zijn overgebleven, die nu hun bedrijf op eigen rekening voortzetten, nu hun voormalige chef voor twintig jaar onschadelijk is gemaakt.

— Nu, als het aan ons ligt, dan zal de hele bende dezer dagen tot de ge-

schiedenis behoren.

— Dat hoop ik, want die inbraak in de bewuste bank zou ik de heren volgaarne vergeven, daar ik zelf in dat opzicht niet geheel vrij uitga. Maar de manier waarop zij de mensen uitplunderen en vermoorden... neen, dat is niet naar mijn smaak. En daar smakeloosheid voor mij wel ongeveer het ergste is, dat bestaat, zo zullen we eens aan het werk tijgen en het restje van de bende zien op te ruimen, al wil ik wel bekennen, dat dit nu juist geen kinderwerk zal zijn.

HOOFDSTUK V

FERGUSON'S DUBBELGANGER

Op de avond van diezelfde dag, omstreeks negen uur, werd er zacht op de deur geklopt, die toegang gaf tot de werkkamer van de Grote Onbekende.

— Binnen, riep Raffles, die zacht met Brand had zitten praten.

De chauffeur James Henderson trad het vertrek binnen.

— Het is negen uur, mylord, zei hij.

— Je bent precies op tijd, James, riep Raffles uit. Dat verwondert me niets van jou. Onthoud nu goed wat ik je opdraag, want we krijgen een werkje op te knappen, dat niet geheel en al zonder gevaar is.

— Als mylord dat zegt, dan gaat het om ons hachje, merkte de chauffeur kalm op.

— Dat is niet onmogelijk, vervolgde Raffles. Er hangt dus veel van af, dat je mijn bevelen stipt opvolgt en je door niets laat afhouden, ze ten uitvoer te brengen. Je weet, wat ik daarmee bedoel.

— Welnu dan, je brengt mijnheer Brand en mij eerst naar het York Hospitaal of liever tot even over de Chelseabrug, want het is beter dat wij zo weinig mogelijk gezien worden.

— Welke auto, mijnheer?

— De blauwe Rolls.

— Moet ik mij wapenen?

— Zonder twijfel. Dat heb ik je immers al gezegd. Steek een paar goede revolvers bij je, en bovendien een scherp mes en touw. Ik weet nu nog niet of je er gebruik van zult behoeven te maken, maar het is beter, op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn. Neem ook je elektrische zaklantaarn mee en voor de rest moet je je gedragen volgens de orders, die mijnheer Brand je zal geven, zodra ik mij verwijderd heb.

— Wanneer moet de auto voorkomen, mylord?

— Over een half uur.

— All right, mylord, is dat alles?

— Je kunt gaan.

Henderson boog en verliet het vertrek.

De twee vrienden traden nu de slaapkamer van Raffles binnen en hier voorzag Raffles zich van de nodige schmink, pruiken en andere benodigdheden, om zich aanstonds tot de dubbelganger van dokter Ferguson te kunnen metamorfosen.

Juist om half tien weerklonken voor het huis een paar stoten op de claxon, teweeggebracht door de hand van Henderson.

— Daar is de wagen, Edward, riep Brand uit.

— Goed... ik ben klaar. Snel deed

Raffles enige voorwerpen in een kleine handtas, liet in iedere zak van zijn overjas een revolver van groot kaliber glijden en verliet, gevolgd door Brand, het huis, na de oude Gaston te hebben gezegd, dat hij waarschijnlijk de gehele nacht zou uitblijven en de grijsaard te hebben aangeraden, niet op hem te wachten, maar op tijd naar bed te gaan.

Henderson stond naast de geparkeerde auto te wachten en tikte tegen zijn pet, toen zijn meester en diens secretaris verschenen.

— Dus nu eerst naar het andere uiteinde van de Chelseabrug, James, de rest zal mijnheer Brand je wel zeggen.

Henderson boog zonder te antwoorden en nam achter het stuurwiel plaats.

De auto reed weg als een pijl uit de boog, hetgeen de geliefkoosde gang van de chauffeur van Lord William Aberdeen was.

— En zeg me nu eens even, wat ik doen moet, als je zo lang wegblijft, dat ik met enige reden moet vrezen, dat je iets is overkomen, zei Brand, toen zij enige tijd gereden hadden.

— Ik zou maar niets doen, voor er een half uur verlopen is, antwoordde Raffles. Ben ik dan nog niet terug, dan moeten er paardemiddelen worden toegepast, dat wil zeggen: je moet de politie in de arm nemen en het hele eiland benevens de oever van de vijver met de grootste zorgvuldigheid laten afzoeken, tot de ingang gevonden is. Ik behoeft je zeker niet te zeggen, dat je pas in geval van de uiterste nood tot dat middel je toevlucht mag nemen. Hoe minder wij met de politie te maken hebben, hoe liever het me is. Zij moet dan weten hoe ik daar kom, waarom ik daar ben en meer van die dingen, die ons incognito maar in gevaar brengen.

— En als we kans zien, met jou en de mannen die je komen halen, naar binnen te dringen?

— Dan moet je dat doen, maar alleen als je er zeker van kunt zijn, dat ze je niet gezien hebben.

— Afgesproken.

— Als je daar niet zeker van bent, doe je het best, eenvoudig goed toe te

zien en zo mogelijk de plek te ontdekken, waar zich de ingang van de tunnel bevindt. Ik wil je wel zeggen, dat ik daar heel nieuwsgierig naar ben, want ik kan me met de beste wil niet voorstellen, waar die ergens kan zijn.

— Ik heb er ook geen denkbeeld van, riep Brand uit.

Op dit ogenblik rolde de auto in snelle vaart over de Chelseabrug en enige minuten later stond de wagen met een ruk stil aan de overkant van de Theems.

De beide vrienden stapten uit.

— Laat Henderson de wagen nu maar ergens parkeren, zei Raffles. Ga met hem mee, en zorg er voor, dat hij een betrouwbare garage uitzoekt, waar de auto veilig is. We zijn hier in een gevaarlijke buurt, bedenk dat. En als dat gedaan is, ga je op de bekende plek met Henderson in hinderlaag liggen. Voor het ogenblik moeten we nu scheiden. Ik ga nu naar het ziekenhuis.

Het sloeg juist tien uur, toen Raffles aanbelde, na zich te hebben vergewist, dat er niemand in de nabijheid was, die op zijn daden lette.

De portier, die de deur voor hem opende, vroeg wat hij wenste.

— Dokter Ferguson is zeker nog aanwezig? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer. Wilt u zo goed zijn mij te volgen?

Raffles volgde de beambte, die hem door enige vertrekken en langs een aantal gangen naar een groot laboratorium bracht, dat schitterend verlicht was en waar Raffles de jonge geneesheer zag staan, geheel en al verdiept in zijn proefnemingen.

Hij hoorde niet eens, dat er iemand was binnen gekomen en Raffles moest een paar malen luid kuchen, voor Ferguson verschrikt opkeek.

— Ah, zijt gij het, waarde graaf? riep hij uit, toen hij zijn bezoeker van die middag had herkend. Gij kunt wel heengaan, Higgins, zo wendde hij zich tot de portier, die in afwachtinge houding bij de deur was blijven staan.

De portier verwijderde zich en de jonge dokter trad met uitgestoken handen op zijn bezoeker toe.

— Gij moet het mij niet kwalijk ne-

men, dat ik u niet dadelijk opmerkte, zei hij. Als ik in mijn proefnemingen verdiept ben, zou de wereld om mij heen kunnen vergaan, zonder dat ik er iets van zou merken. Ik zoek naar een nieuw antiseptisch middel en ik hoop het ook binnenkort te hebben gevonden.

De twee mannen begonnen nu een gesprek over medische zaken, in het verloop waarvan Ferguson meer dan eens een uitroep van verbazing over de weergalozе kennis van zijn zonderlinge bezoeker niet kon weerhouden.

Raffles van zijn kant bestudeerde met de grootste aandacht iedere beweging op het gelaat van de jonge geneesheer, ten einde deze aanstonds zo natuurgetroouw mogelijk te kunnen imiteren.

— Maar waarom, in 's hemelsnaam, zijt gij geen arts geworden? riep dokter Ferguson uit, toen het gesprek ongeveer een half uur geduurd had.

— Ik heb een ander beroep gekozen, dat mij meer bevalt, omdat het meer afwisseling biedt, antwoordde Raffles op korte toon.

De jonge geneesheer ging Raffles nu voor naar zijn werkkamer, waar hij zijn eigen patiënten placht te ontvangen, en waar inderdaad een grote spiegel aan de wand hing.

— Zoudt gij nu zo goed willen zijn, daar even plaats te nemen? vroeg Raffles, terwijl hij zijn handtas begon uit te pakken.

Dr. Ferguson nam op de hem aangewezen stoel plaats en Raffles ging voor de spiegel zitten, bekeek zijn sujet nogmaals lang en oplettend en vermomde zich toen met een snelheid, die de geneesheer verstomd deed staan.

Toen zei de geneesheer op zachte toon:

— Ik zou het mij steeds verwijten, als ik ook maar een poging zou doen, u naar de redenen van uw gedrag te vragen of naar het motief van deze ongelooflijke vermomningskunst. Het zij hoe het zij, gij gaat thans de grootste gevaren trotseren, teneinde een bende schurken onschadelijk te maken en ik kan niets anders doen, dan uw moed bewonderen, wie gij dan ook zijn moogt. Maar mag ik er u aan herinneren, dat

het al kwart voor twaalf is, en dat de twee bandieten wel aanstonds zullen verschijnen?

— Kunt gij van dit vertrek de straat voor het ziekenhuis zien?

— Zeker.

— Draai dan het licht even uit en schuif het gordijn een weinig terzijde. Gij zult dan kunnen zien, of de kerels er al zijn. Ik ben overigens geheel gereed en zij mogen komen.

Dr. Ferguson draaide de schakelaar van het elektrische licht om, en ging naar het venster. Voorzichtig schoof hij het gordijn een weinig terzijde, maar bijna op hetzelfde ogenblik deed hij het weer dicht en trad op Raffles toe.

— Zij staan er al, fluisterde hij, alsof de bandieten hem buiten hadden kunnen horen.

— Fijn! Dan kan ik ook even een blik op de heren slaan en mij vergewissen met wie ik te doen krijg.

Raffles trad op zijn beurt op het venster toe, schoof het gordijn een weinig terzijde en wierp een blik op de bijna geheel verlaten straat.

— Ja, daar staan zij, zei hij. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik een van de kerels al eens bij een vroegere gelegenheid heb gezien, nog niet lang geleden. Dat heerschap schijnt dus toch nog aan de handen van de politie ontkomen te zijn. Nu, voor hem moge het dan gelden: beter laat dan nooit.

Raffles wierp nog een laatste blik naar buiten en nam toen vastberaden zijn tas ter hand.

— Het is tijd, dokter Ferguson, zei hij. Ik heb met mijn vriend de afspraak gemaakt, dat hij mij te hulp zou komen, als ik niet op tijd terug ben. Ik hoop, dat gij u niet door vrees voor uw eigen welzijn zult laten terughouden, om getuigenis af te leggen, indien dit nodig mocht zijn.

— Dat zal ik zeker niet, graaf. En het spijt mij genoeg, dat ik er niet de man voor ben, een onderneming, als gij nu gaat beginnen, tot een goed einde te brengen. Gij echter schijnt dat al meer bij de hand te hebben gehad.

— O ja, meermalen, dokter, zei Raffles kalm.

HOOFDSTUK VI

ONDER DE WOLVEN

Raffles daalde de trap af en trad op de deur toe.

De portier ging hem beleefd voor en zei:

— Blijft uw bezoeker op uw terugkomst wachten, dokter?

Raffles had zich onmiddellijk in zijn rol verplaatst.

— Hij blijft hier nog een uur op mij wachten, in het laboratorium, portier. Ben ik dan nog niet terug, dan kunt gij hem gaan waarschuwen. Tot morgen.

— Tot morgen, dokter.

— De vermomming schijnt goed geslaagd te zijn, mompelde Raffles tevreden, terwijl hij de stoep afdaalde. Als de portier mij niet eens herkent, dan zullen de heren bandieten mij zeker niet herkennen.

Nauwelijks was hij beneden, of uit de schaduw traden twee mannen hem tegemoet, die hun hoed oplichtten, waarop een hunner op zachte toon zei:

— Wij zien tot ons genoeg, dat gij op tijd zijt, dokter Ferguson.

— Gij laat mij weinig keus, bromde de gewaande geneesheer.

— Daarin hebt gij gelijk, hernam de man spottend. Het zou zeker verkeerd met u afgelopen zijn, indien gij ons verzoek in de wind had geslagen.

— Gij noemt het een verzoek, ik noem het iets anders.

— Noem het zoals gij wilt, het voornameste is, dat gij er zijt.

— Is de patiënt vooruitgegaan?

— Ja, gelukkig.

— Heeft hij met u gesproken?

— Meerdere malen.

— Hebt gij de medicamenten ingegeven, die ik had voorgeschreven?

— Natuurlijk. Dacht gij soms, dat wij onze chef niet goed zouden verplegen?

Al pratende waren de drie mannen een dicht rijtuig genaderd, dat op enige afstand had staan wachten.

Raffles bleef stilstaan en zei met een verveeld gelaat:

— Moet ik nu weer die lange, saaie rit maken?

— Het spijt mij, maar het gaat niet anders, dokter. Gij zult zelf wel inzien, dat wij niet willen, dat gij op de een of andere wijze bemerkt, waarheen wij u brengen.

— Maar de blinddoek?

— Gij moogt niet zien, waarheen gij gaat.

— Goed, maar die doek voor mijn mond dan?

— Die is nog veel meer onmisbaar. Zoudt gij dan denken, dat wij er ons aan wagen, dat gij door uw geroep de hele buurt bij elkaar brengt, met de nodige agenten van politie?

— Nu, als het niet anders gaat, zei Raffles zuchtend.

— Helaas niet. Wees zo goed in te stappen. Wij zullen u binnen wel knevelen.

De drie mannen gingen het rijtuig in en daar werd Raffles geblinddoekt en gekneveld.

De eentonige rit begon.

Er werd in al die tijd geen woord gewisseld.

Raffles, die nu wist, waarheen de rit ging, kon vrij gemakkelijk nagaan, dat het rijtuig in een grote kring rondreed en eindelijk over grint rolde.

Hij schatte dat het ongeveer twee uur in de nacht moest zijn.

Toen stond het rijtuig stil.

De twee bandieten grepen Raffles onder de arm en hielpen hem uitstappen.

Geen geluid deed zich in de omgeving horen.

Langzaam schreden de drie mannen voort, terwijl het rijtuig zich enigszins verwijderde.

Raffles bemerkte, dat hij eerst het grote wandelpad enige tijd moest volgen, daarna over gras liep en ten slotte

weer over grint.

Toen stond het drietal stil.

Raffles spande al zijn zintuigen in, teneinde zeker te zijn, dat niets hem zou ontgaan van de wijze, waarop de bandieten in de ingewanden der aarde zouden doordringen.

Plotseling was het hem, alsof de grond snel onder zijn voeten wegzonk.

Dit gebeurde zo vlug, dat hij zich van de beweging ternauwernood bewust was.

Maar op hetzelfde ogenblik hield de dalende beweging weer op.

Heel in de verte meende Raffles het zachte geluid van een bel te horen.

Hij luisterde met de grootste aandacht.

Maar niets bewees, dat Brand en Henderson, die toch zeker in de buurt waren geweest, mede naar binnen waren gedrongen.

Een groot gevoel van teleurstelling maakte zich van de Grote Onbekende meester.

Ondanks zichzelf had hij gehoopt, dat zijn twee trouwe makkers er in geslaagd zouden zijn, zijn bewakers te overvallen en zo zijn taak aanzienlijk te vergemakkelijken.

Nu stond hij alléén voor zijn geweldige taak.

Hij hoorde een schurend geluid, daarna een doffe bons, als van een houten luik, dat op zijn plaats klapte en toen werd het weer stil.

Zijn bewakers, die zijn armen geen ogenblik hadden losgelaten, voerden hem nu weer verder.

Raffles telde zijn stappen en had er honderdveertig gemaakt, toen de bandieten opnieuw stil stonden.

Er werd ergens een deur geopend, die met veel geknars op de hengsels draaide.

En nu hoorde Raffles een geroezemoes van stemmen, dat dadelijk verstomde, toen de drie mannen binnen traden.

— Ah, ben je daar weer, Pablo? riep een falsetstem, die Raffles onder duizenden herkend zou hebben.

Het was de stem van Sonja Demetrieff.

— Ja, Sonja, antwoordde een zijner bewakers. De dokter heeft eieren voor zijn geld gekozen, dat wil zeggen, hij heeft liever de honderd pond sterling in zijn handen, dan de punt van een dolk tussen de ribben.

Een schor gelach volgde op deze woorden, en Raffles voelde, ondanks zijn koelbloedigheid en moed, dat een koud zweet op zijn slapen parelde.

Toen nam men hem de blinddoek af.

Hij kon een blik om zich heen werpen.

Hij bevond zich in een laag vertrek, dat door electricische bollen verlicht werd.

In het midden stond een lange tafel, met een zwart kleed bedekt, en prijken met dezelfde voorwerpen, die hij niet lang geleden had waargenomen in de dievenkelder in het East End, waar de « Aasvogels » hun zittingen hielden.

Er was een grote vaas van zonderling model, die een aantal witte en één zwarte kogel bevatte, en op de onbezette plaats van de voorzitter van het gevreesde genootschap lag een dolk van vreemd model, met een heft in de vorm van een gier.

In dit vertrek waren twaalf mannen aanwezig en een vrouw, die Raffles onmiddellijk herkende. Het was de schone Russin, die hij enige weken geleden de vrijheid had geschonken, bewogen door een gevoel van medelijden en ridderlijkheid, dat nooit de goedkeuring van Brand had kunnen wegdragen.

Sonja Demetrieff keek de gewaande geneesheer scherp aan en zei toen, terwijl zij naar een deur wees, die achter een portière verborgen was:

— Breng Dr. Ferguson maar dadelijk naar binnen. Ik geloof dat de toestand van onze patient sedert enige uren weer achteruit is gegaan.

Raffles trad op de deur toe, alsof hij hier al volmaakt thuis was en de Russin en een der bewakers volgden hem.

Op het eerste gezicht herkende Raffles in de man in het bed een van de luitenants van het hoofd der « Aasvogels », die na de arrestatie van de chef diens plaats had ingenomen.

Raffles zette zijn tas op tafel en trad op het bed toe.

De patiënt scheen moeilijk te ademen.

Eén blik was voor Raffles voldoende, om hem te doen zien, dat er een lichte wondkoorts was ingetreden, die met wat kinine te bestrijden was. Hij voelde de chef der bandieten de pols, keek op zijn horloge, en haalde toen zijn receptenboekje uit zijn zak.

— Hoe is het met de patient, dokter? vroeg Sonja, die geen oog van hem had afgewend.

— Kunt gij de waarheid horen? vroeg Raffles ernstig.

— Dat kan ik, antwoordde de Russin, ofschoon zij zichtbaar verbleekte.

— De patient heeft koorts en gij moet er voor zorgen, dat hij de geneesmiddelen, die ik hem nu zal voorschrijven, nauwkeurig op tijd inneemt.

— Daar zal ik wel voor zorgen, dokter, zei de jonge vrouw met opeengeklemd tanden. Niemand mag bij hem waken dan ik.

Raffles schreef vlug een recept en overhandigde het aan Sonja Demetriefff.

— Als gij hem dit middel ingeeft en er voor zorgt, dat hij het steeds precies op tijd krijgt, is er volstrekt geen gevaar bij, zei hij.

— Ik wilde toch wel, dat gij de patient nog eens goed onderzocht, dokter, zei de Russin, terwijl zij enige stappen naar het bed deed.

— Gelooft gij, dat het nodig is? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, dokter, maar dat moet gij weten, hernam Sonja Demetriefff, als gij zegt dat hij koorts heeft...

— Als het u gerust kan stellen, dan wil ik het gaarne doen, antwoordde Raffles, maar wees dan zo goed, het vertrek te verlaten; ik kan niet goed hebben, dat men mij op de vingers kijkt, als ik iemand moet onderzoeken.

— Ik kan mij niet herinneren, dat gij gisternacht zo gevoelig waart, dokter, zei de Russin, terwijl zij Raffles enigszins wantrouwend aankeek.

— Dan was ik gisteren misschien in een andere stemming, antwoordde Raffles onverschillig.

— Nu, wij zullen doen, zoals gij verlangt, hernam de Russin, terwijl zij

langzaam naar de deur ging. Kom mannen, zei zij in het Russisch, tot haar beide metgezellen, wij zullen de dokter enige ogenblikken alleen laten.

Raffles volgde haar met de ogen, terwijl hij de kist met instrumenten opende, die reeds van tevoren op de kleine tafel bij het bed was neergezet.

Eindelijk waren de drie leden der bende verdwenen en Raffles hoorde hoe zij de deur op slot draaiden.

— Ik geloof, dat ik mij in een wespennest gestoken heb, mompelde hij, die Sonja Demetriefff keek mij aan op een wijze, die mij niet veel goeds voorspelt, zij zal mij toch niet wantrouwen, hoop ik. Mijn vermoeding is zo goed, dat het daaraan niet kan liggen. Aan mijn stem misschien?

Onder het spreken had hij verschillende medische instrumenten uit de kist genomen en die op de tafel uitgespreid.

Daarop trad hij weer naar het bed toe en keek de chef van de dievenbende strak aan.

— Ik verkeer toch niet in gevaar, dokter? vroeg de patient.

— Volstrekt niet, antwoordde Raffles, in zich zelf voegde hij er aan toe: De kerel zal over een week weer op de been zijn; hij is zo sterk als een paard en dat beetje koorts betekent niets. Kom, laat ik beginnen met onze vriend een middeltje toe te dienen, dat hem gedurende een paar uren het zien en het horen onmogelijk zal maken.

Hij trad snel op de tafel toe en nam uit de handtas, die hij had meegebracht, een klein doosje, waaruit hij een propje watten nam, dat hij de zieke even onder de neus hield.

Nauwelijks had deze enige keren adem gehaald of zijn ogen sloten zich en hij verzonk in diepe rust.

— Zo, dat is er alweer een minder, mompelde Raffles, onze vriend kan zijn armen heel goed bewegen en het zal mij niets verwonderen...

Hij voleindigde de zin niet, trad snel op het hoofdkussen toe en lichtte dit op.

— Ik dacht het wel, zei hij bij zichzelf, een browning van zwaar kaliber, die was zeker bestemd om de dokter

in bedwang te houden, als deze soms neiging tot vluchten mocht tonen.

Onder het spreken was hij langs de wand gelopen en had beurtelings aan de knoppen van alle deuren gedraaid.

Twee waren er op slot, maar de derde deur kon hij gemakkelijk openen.

Een vunze lucht drong hem in de neus.

— Zo... zo... zei hij zacht in zichzelf lachend, ik geloof, dat ik hier een goede ontdekking heb gedaan. Die gang leidt waarschijnlijk naar buiten en komt ergens aan de andere kant van het eilandje uit, zeker in de buurt van de aanlegplaats voor een bootje. Ingeval de bandieten overvallen worden, maken zij zeker van deze gang gebruik. Het is goed, dat ik het weet. Ik zal...

Hij kon de zin niet voltooien; toen hij de deur weer gesloten had en naar binnen wilde gaan, keek hij recht in de glanzende ogen van de Russin, die met een onderzoekende, wantrouwende blik op hem gevestigd waren.

Zij had de handen op de rug gevouwen en wipte op de punten van haar voeten heen en weer, zacht fluitend en Raffles geen ogenblik uit het oog verliezend.

Deze had zijn kalmte spoedig herkegen en keek Sonja Demetrieff vastberaden in het bleke gelaat.

De Russin was de eerste, die het stilzwijgen verbrak.

— Dokter Ferguson, mag ik weten, wat u bewogen heeft die deur te openen, ofschoon gij u gisteren, als ik het mij wel herinner, onder ede verplicht hebt om geen van deze drie deuren aan te raken?

— Heb ik dat waarlijk gedaan? vroeg Raffles, terwijl hij een paar stappen naar voren deed.

— Herinnert gij u dat dan niet meer? vroeg de schone Russin nijdig, gij schijnt een zeer kort geheugen te hebben.

— Dat is inderdaad het geval, zei Raffles, terwijl hij vliegensvlug bij zichzelf overwoog, wat hem te doen stond.

— Ik zou u toch aanraden uw hersens wat beter te gebruiken, vervolgde Sonja Demetrieff, en nu vraag ik nogmaals, wat gij achter die deur gezocht

hebt.

— Datgene, wat ik er achter dacht te vinden: een gang, antwoordde Raffles kalm.

— Waagt gij het, met mij te spotten, dokter Ferguson? riep Sonja met bliksemende ogen uit, terwijl haar stem van woede trilde.

— Ik spot in het geheel niet, antwoordde Raffles kalm, wie het er blijkbaar om te doen was tijd te winnen en een plan te bedenken om zich uit deze précaire toestand te redden. Maar in de meeste huizen bevindt zich achter een deur of een kamer, of een gang, gij ziet dat mijn redenering niet zo dwaas is.

— Zo, dokter Ferguson, vindt gij dat? zei Sonja en haar stem verkreeg een sissende klank. En waar denkt gij wel, dat deze gang heen leidt?

— Dat kan ik onmogelijk raden, antwoordde Raffles vriendelijk.

Even heerste er zwijgen en toen begaf de Russin zich naar het bed, om naar de zieke te kijken.

— Hebt gij uw patient onderzocht? vroeg zij ruw.

— Dat heb ik.

— En hoe is zijn toestand?

— Hij slaapt rustig.

Sonja keek de patient nauwkeurig aan en boog zich over zijn gelaat heen.

Plotseling stond zij met een ruk overeind en riep:

— Maar dat is geen natuurlijke slaap dokter Ferguson.

— Wat meent gij? vroeg Raffles zo kalm mogelijk, ofschoon al zijn zenuwen gespannen waren.

— Wat ik meen, vraagt ge? Wilt u mij nu eens eindelijk zeggen, wat gij van zins zijt, dwaas? Gij zult toch waarlijk niet zo krankzinnig zijn, het tegen twaalf krachtige mannen op te nemen en tegen een vrouw, die voor niets terugdeinst, als men kwaad in het zin heeft? Nog eens zeg ik u: De zieke slaapt niet op natuurlijke wijze, gij hebt hem iets onder de neus gehouden, dat is duidelijk te ruiken. Gij behoeft niet te weten, wie ik ben, maar ik verzeker u, dat ik zelf al te goed op de hoogte ben van bedwelmende middelen.

— Welnu, als het zo was, dan zou ik het toch alleen gedaan hebben, om de patiënt rust te geven, antwoordde Raffles bedaard.

Raffles stond nog steeds bij de deur, terwijl de schone Russin van het bed naar de tafel was gegaan en nu dicht bij de geopende handtas stond, welke Raffles had meegebracht.

01 — Dat klinkt wel aannemelijk, zei Sonja Demetriefff langzaam, terwijl zij haar ogen onderzoekend door het vertrek liet dwalen en ten slotte weer dreigend op de gewaande dokter vestigde.

02 Toen wierp zij, zonder dat Raffles het zag, een snelle blik in de geopende handtas en haar gelaat vertrok krampachtig.

03 Haar stem had echter dezelfde koude, snijdende klank, toen zij na enige ogenblikken opmerkte:

— Wilt gij mij eens zeggen, dokter Ferguson, hoe laat gij gisterennacht door mijn mannen zijt overvallen? Dat zult gij nog wel weten.

Een bliksemsnelle gedachte schoot Raffles door het hoofd: zij wantrouwde hem.

Hij antwoordde echter rustig:

— Het was ruim elf uur, als ik mij niet vergis.

— Elf uur, juist, hernam Sonja langzaam. En welke kleur had het paard voor het rijtuig, dat u wegbracht?

Raffles hart begon luider te kloppen, maar opnieuw wist hij zich te beheersen en kalm te antwoorden:

— Het spijt mij, dat ik u daarop niet kan antwoorden, madame. Het was erg donker en bovendien werd ik zo snel overvallen en waren mijn zenuwen zo overstuur, dat ik daarop onmogelijk heb kunnen letten.

— Nu, het was weliswaar volle maan, maar ik wil aannemen, dat gij het niet gezien hebt. Het spijt mij, ik was zeer nieuwsgierig naar de kleur van het paard.

Weer heerste er zwijgen.

De schone Russin had nog steeds de handen op de rug gevouwen.

Raffles voelde, dat zij met hem speelde, als de kat met de muis en toch had hij onmogelijk kunnen zeggen, in welke

mate en waarom zij hem wantrouwde.

— Dokter Ferguson, zo begon Sonja Demetriefff opnieuw, na enige tijd te hebben nagedacht, toen gij gisteren hier werd gebracht, zijt gij allereerst een groot vertrek binnengetreden, dat helder verlicht was, er waren daar vrij wat personen aanwezig. Kunt gij mij zeggen, hoeveel?

— Van tien tot vijftien personen, ongeveer, zei Raffles langzaam.

Toen vestigde zij haar brandende ogen, loerend als van een kat, op het gelaat van de man voor haar en zei toen snel, alsof zij er een eind aan wilde maken:

— Zeg mij eens, dokter Ferguson, behoren stalen boeien ook tot de inventaris van een doktersjas?

Raffles voelde, dat hij verloren was.

Hij las zijn dood in de gloeiende ogen van de wraakzuchtige Russin. Hij wilde een stap naderbij komen, terwijl hij de hand naar zijn zak bracht.

Het was te laat.

De twee kleine handen, die tot dusverre achter de rug waren gehouden, kwamen te voorschijn en in een daarvan glinsterde een revolver, waarvan de loop maar al te nauwkeurig de richting van zijn voorhoofd aanwees.

— Geen stap vooruit, mijn waarde dokter Ferguson, of wie gij anders moogt zijn, of het zou u duur te staan komen, vulde Sonja Demetriefff aan. Handen op.

Raffles zag wel in, dat tegenstand hem niet zou baten, daar op het stemmenrumoer dadelijk een zestal bandieten was binnengestormd, en stak langzaam de handen omhoog.

— Wat betekent dat lawaai, Sonja? vroeg een der bandieten, verbaasd van de jonge vrouw naar de gewaande dokter kijkend.

— Dat betekent, Pablo, dat deze meneer hier al dadelijk mijn wantrouwen heeft opgewekt, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat hij op dokter Ferguson lijkt als de ene druppel water op de andere; dat moet verder betekenen, zij rommelde nu met de hand in de tas, die Raffles had medegebracht, dat deze zonderlinge dokter geen medische in-

strumenten meebrengt, maar daarentegen niet minder dan twaalf stuks inbrekerswerktuigen en nog enkele andere voorwerpen, waarvan ik de aard niet ken, maar die heel zeker geen lancetten of andere doktersinstrumenten zijn. En laat ons nu eens onderzoeken, wie deze vriend toch eigenlijk is. Fouilleert hem eens goed mannen.

Drie der bandieten traden op Raffles toe, die zelfs geen poging deed om zich te verzetten, daar hij wel wist, dat het dan dadelijk met hem gedaan zou zijn.

Twee hunner grepen hem vast, terwijl de derde zijn zakken begon te doorzoeken.

— Kun jullie niets vinden? riep Sonja ongeduldig uit.

— Niets, antwoordde Pablo, die had toegekeken. De kerel is zwaar gewapend, maar wij kunnen in zijn zakken niets vinden, waaruit zijn identiteit blijkt.

De Russin stampte woedend met de voet op de vloer.

— Maar ik weet ook niet goed, wat je eigenlijk denkt, Sonja, zei Pablo, die haar trachtte te kalmeren. Wat heeft Dr. Ferguson nu eigenlijk op zijn geweten?

— Niets meer of minder, dat dat hij Dr. Ferguson in het geheel niet is, antwoordde Sonja schamper.

— Wat zeg je daar? riep Pablo verbaasd uit, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Als hij niet Dr. Ferguson is, wie zou hij dan zijn?

— Wie? kreet de Russin woedend. Wie anders dan dezelfde ellendeling, die ons een paar weken geleden die verraaderlijke poets heeft gebakken en het grootste gedeelte van onze makkers aan de politie heeft overgeleverd.

— Meen je dat werkelijk? schreeuwde Pablo, terwijl zijn ogen dreigend begonnen te fonkelen.

— Ik ben er zeker van, antwoordde de Russin.

— Maar ik herhaal nogmaals, dat hij op Dr. Ferguson lijkt, alsof deze het zelf was.

— Dat komt omdat die duivel zich zo goed te vermommen weet, riep Sonja Demetriefff uit.

Toen deed zij plotseling enige stappen naar Raffles toe, deed een snelle greep en rukte hem woest de pruik van het hoofd.

— Heb ik het niet gezegd? gilte zij, hij is evenmin Dr. Ferguson als ik. We zijn verraden en verkocht, mannen.

— Nog niet, Sonja. Nog niet, brulde Pablo, terwijl hij met dreigende blik voor Raffles ging staan. Wij hebben de schurk in onze macht...

— En hij zal hier niet levend vandaan komen, vulde Sonja Demetriefff de zin aan, op een ijskoude toon, die Raffles, ondanks zijn moed, door merg en been drong.

— Bindt hem, mannen, zo vervolgde zij, zich tot de bandieten wendende, wij zullen zoals het behoort, recht over hem spreken.

HOOFDSTUK VII

WAT BRAND EN HENDERSON DEDEN

Brand en Henderson hadden reeds twee uren in hinderlaag gelegen op dezelfde plek, waar de eerstgenoemde en Raffles de vorige nacht het zonderlinge toneel hadden bijgewoond, toen zij het naderen van het rijtuig vernamen.

— Daar zijn zij, James, zij Brand op zachte toon.

— Het werd tijd, mijnheer Brand, antwoordde de brave kerel, met uw welnemen is mijn hele corpus zo stijf als een stokvis.

Zij wierpen zich op het gras en kropen zo snel zij konden, verborgen achter het struikgewas, naar de oever van de vijver.

De gestalte van de drie mannen voor hen staken duidelijk tegen de horizon af.

Zij waren nauwelijks vijf meter van hen verwijderd.

Reeds wilden Brand en Henderson opspringen en zich op de bandieten werpen, toen het drietal plotseling verdween alsof de aarde hen verzwolg.

— Kom mee, riep Brand. Wel alle duivels, zij ontsnappen ons toch nog.

Enkele seconden later stonden zij op de plek waar de drie mannen verdwenen waren.

Henderson keek Brand verbluft aan.

— Ik herinner mij uit mijn jeugd die mooie balletten nog wel, mijnheer Brand, zei hij, terwijl hij zich achter het oor krabde, waar allerlei feen en duivels zo maar verschenen en verdwenen, zonder dat je kon zien, waar ze vandaan kwamen of heengingen, maar dit is nog wel zo kras.

Brand stampte woedend op de grond.

— Hier op deze plek moeten ze

verdwenen zijn, riep hij.

— Stamp nog eens, mijnheer Brand, zei Henderson, terwijl hij Brand bij de arm greep.

Nogmaals stootte Brand enige malen met de voet op de grond.

— Het klinkt hier hol, mijnheer, riep de chauffeur uit.

— Dat is dan stom geluk, James, zei Brand, want gisteren hebben wij beiden, mylord en ik, hier wel een kwartier gezocht, zonder iets te vinden en vanochtend bij klaarlichte dag hebben wij er ruim een uur aan besteed. Heb je je lantaarn in gereedheid?

— Jawel, maar het rijtuig?

— Ik hoor en zie niets meer.

— Dan zal ik even licht voor u maken.

De elektrische lantaarn begon te gloeien en Brand begon, op de grond liggend, met nauwkeurigheid de bodem te onderzoeken, overal tastende, om enig uitstekend gedeelte te vinden.

— De schurken hebben de ingang verbazend handig verborgen, bromde hij ongeduldig, het is mij onbegrijpelijk, waar zij zo gauw gebleven zijn.

Henderson was intussen met zijn zaklantaarn wat verder op gegaan en onderzocht het struikgewas.

Elensklaps zag Brand hem stil houden en hem wenken.

Hij ging naar de chauffeur toe en vroeg zacht:

— Wat is er?

— Kijk daar die tak van die struik eens, mijnheer Brand. Ziet die er erg natuurlijk uit, volgens uw oordeel?

Brand keek nauwkeurig toe en onderzocht de korte tak, hem door Hen-

derson aangewezen, van dichtbij.

— Hij verschilt heel weinig van de anderen, zei hij, heel weinig.

— Meer dan gij denkt, mijnheer. Ik ben ook tuinman, naar gij weet en ik moet u zeggen, dat deze tak veel te glad is voor die van een rhododendronstruik.

— Wij zullen het duidelijk weten, zei Brand kort.

Hij greep de tak vast en nu bleek hem, dat deze nergens met de struik was samengegroeid.

Hij bewoog hem van links naar rechts zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Hij trachtte de tak in de grond te duwen, maar ook dat mislukte.

Eindelijk trok hij er in vertikale richting aan en dadelijk liet zich een zacht gegons onder de grond horen.

— Daar had ik mee moeten beginnen, riep Brand zegevierend uit. Natuurlijk hebben de kerels er op gerekend, dat men wel eens op die tak zou kunnen trappen, al was de kans ook zeer klein.

Beide mannen sprongen op en nauwelijks hadden zij dat gedaan, of vlak voor hun voeten zakte een gedeelte van het grasveld ongeveer een meter in het vierkant en in niets van de omgeving te onderscheiden, in de grond.

Snel als de bliksem knielde Brand, die de lantaarn in de hand had gehouden, naast het gat neer, haalde een kniptang uit zijn zak en knipte met vaardige hand een ijzerdraad door, die zacht in het schijnsel van de lantaarn glinsterde.

— Wat doet u daar? vroeg Henderson verbaasd.

— Ik geloof, dat ik hier de draad doorgeknipt heb, James, die waarschijnlijk in het onderaardse hol een bel in beweging moet brengen, als het platform zakt.

— Dat zou niet zo onmogelijk zijn, mijnheer Brand. Maar weet u, wat wij verzuimd hebben?

— Wat dan?

— Met het platform mee naar beneden te gaan.

Brand begon zacht te lachen.

— Je hebt gelijk, zei hij. De bandieten hebben zeker de gewoonte eerst aan dat eindje tak te trekken en dan snel naar het platform te lopen voor het begint te zakken, maar zoals je ziet, is het niet diep, wij kunnen wel naar beneden springen.

— Laten wij dat dan maar doen. Hup, twee!

Beiden waagden de sprong en kwamen op hun voeten te land op het platform, dat met een dikke laag aarde en gras bedekt was.

Toen zij naar boven keken, schatten zij de afstand op ongeveer twee en een halve meter.

Voor hen opende zich een onderaardse gang, blijkbaar de ingang van een onderaardse tunnel.

Nauwelijks waren zij daar binnegestreden, of met een vaart schoot het platform naar boven en de beide mannen konden nu zien, dat het gedragen werd door een dikke stalen balk.

Snel liepen zij door de onderaardse gang, die blijkbaar onder het water doorliep.

— Wij moeten ongeveer honderdvijftig passen lopen, James, zei Brand, zo zacht hij kon, fluisterend.

Toen zij die afstand hadden afgelegd, stonden zij stil.

Brand doofde de elektrische lantaarn.

Een onderdrukt stemmengemurmur klonk zwak tot hen door en een flauw lichtschijnsel kwam door de reten van een deur op enige voeten afstands van hen.

Henderson bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Zou deze tunnel geen dwarsgangen hebben?

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat het, dunkt mij, zeer gevaarlijk is, om zo onverhoeds hier binnen te dringen. Gij weet immers niet hoeveel er zijn?

— Twaalf of hoogstens veertien.

— Dat is weinig als zij plotseling overvallen worden, maar het is een heel leger, als, bijvoorbeeld, deze deur op slot is en wij aan de kruk rammelden.

— Dat is waar, antwoordde Brand,

laten we dan maar eens zoeken.

Hij ontstak zijn lantaarn opnieuw en nu bleek het, dat zij vlak voor de ingang van een smalle gaanderij stonden, die zich blijkbaar onder het eilandje uitstreckte en waarschijnlijk met een ander gedeelte van het onderaardse dievenhol in verbinding stond.

Zonder te aarzelen drongen zij de gaanderij binnen.

Deze maakte verscheidene bochten en driemaal passeerden zij een zware eikenhouten deur, die ingeval van overrompeling misschien van binnen uit gesloten kon worden.

— Ja, James, wij hebben hier met een gevaarlijk goedje te doen. Als zij wisten, dat wij hier nu liepen, zouden zij in staat zijn de deuren te sluiten en ons als ratten te vangen en opgesloten te houden.

— Dan moeten we maar gauw doorlopen, mijnheer, meende de brave chauffeur. Voor een kogel ben ik niet bang, maar hier de hongerdood te sterven, brr.

Snel liepen zij verder.

De zijgang scheen een grote bocht te beschrijven.

Eindelijk verbreedde hij zich weer tot omstreeks anderhalve meter.

— Ik geloof, dat wij nu het hol van een andere zijde weer naderen, zei Brand op zachte toon.

Zij liepen nog een honderdtal schreden verder, toen zij plotseling gestuit werden door een deur.

Voorzichtig draaide Brand aan de knop.

De deur was gesloten.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Een volmaakte duisternis scheen er aan de andere kant van de deur te heersen.

Hij haalde een bos lopers te voorschijn en binnen vijf minuten draaide de deur zacht en onhoorbaar op de scharnieren.

Brand en Henderson traden binnen en deden de deur zacht weer dicht.

Plotseling greep de jonge man de chauffeur bij de arm.

Zijn scherp oor had een zacht gekreun vernomen, dat uit een hoek van

het vertrek scheen te komen.

Hij liet de elektrische zaklantaarn weer gloeien en richtte die op de plek vanwaar het gekreun kwam.

Het licht van zijn lantaarn viel juist op het bleke gelaat van een man, die met gesloten ogen in een laag ijzeren ledikant lag.

Dadelijk had Brand de toestand begrepen.

Hij wenkte Henderson om mee te gaan en beiden traden op het bed in de hoek toe.

Brand haalde een doek uit zijn zak en bond die vlug en stevig over de mond van de patient.

Juist hadden zij dit gedaan, toen een dof stemmengemompel hen deed opzien.

— Wat is dat? fluisterde Henderson op gedempte toon.

— Het geluid komt van hiernaast, antwoordde Brand.

Beiden slopen op de punten hunner voeten naar de deur, waardoor Raffles zoeven het ziekenvertrek was binnengetreden.

Brand legde zijn oog voor het sleutelgat en trachtte daar vervolgens doorheen te zien.

Toen richtte hij zich weer op en zei fluisterend tot zijn metgezel:

— Er moet een gordijn voor de deur hangen, ik kan niets zien en toch zijn hiernaast verscheidene mensen. Zou die deur naar deze kant open gaan, dan waren wij gered.

— Het is te proberen.

Brand haalde zijn tas met instrumenten uit zijn binnenzak en begon met het slot en de grendels van de deur rijkelijk van olie te voorzien, daarop trachtte hij de deur te openen.

Tot zijn verwondering en blijdschap kon hij de deur niet alleen dadelijk open krijgen, maar ook naar zich toe trekken, zodat deze dus nu alleen door het gordijn van de naastgelegen zaal was gescheiden.

Dadelijk werd het stemmenrumoer duidelijker.

Brand schoof het gordijn met de uiterste voorzichtigheid een weinig terzijde en wierp een blik in het vertrek.

— Wat hij daar zag, deed zijn bloed verstijven.

Om een grote, met een zwart laken gedekte tafel in het midden, zaten twaalf gemaskerde mannen en in het midden van de lange rij was een vrouw gezeten, die hij onmiddellijk herkende: Sonja Demetriefff.

Op een soort verhevenheid stond John Raffles, met de handen op de rug gebonden.

Om zijn hals was de lus bevestigd van een dik koord, dat om een katrol in de zoldering van het vertrek liep en vandaar naar een soort windas, die in een der hoeken in de bodem was bevestigd.

Het touw hing in een flauwe bocht, een paar slagen zouden voldoende zijn om de ongelukkige tussen hemel en aarde te doen slingeren.

Snel trok Brand Henderson achteruit in het vertrek en zei zo zacht, dat hij zich zelf nauwelijks kon verstaan:

— Neem je revolver in de ene en je dolkmes in de andere hand, let goed op, wat ik doe. Zodra ik binnentreed met mijn bom in de handen, snel je naar de verhoging, waarop je mylord zult zien staan en snijd de touwen door, waarmee hij gebonden is. Dan geef je hem dadelijk je tweede revolver, en de rest loopt vanzelf. En wees kalm, wat ik je bidden mag, want ons aller leven staat op het spel.

Weer stak hij de hand in de zak en haalde daaruit een rond, flauw glanzend voorwerp, dat hij stevig in de ene hand nam.

Nu trad hij weer op het gordijn toe.

Sonja Demetriefff was opgestaan en haar stem klonk snijdend, toen zij langzaam de volgende woorden sprak:

— De bende der « Aasvogels » kent geen genade voor verraders. Welk vonnis eisen wij tegen hen, die onze geheimen trachten te doorgronden of ons aan de politie trachten over te leveren?

Als één man stonden de twaalf bandieten van hun zetel op en als één stem klonk het:

— De dood.

— Welnu, dat het vonnis voltrokken

worde, snierpte de stem der Russin.

— Wacht even, klonk plotseling een heldere stem, toen twee mannen op de windas wilden toetreden.

Als door de donder getroffen, wendden allen het hoofd om naar de deur van de ziekenkamer.

Het gordijn was terzijde gerukt en daar stond een man met opgeheven hand die een rond, dof, zwart voorwerp omklemde, waarvan de aard niet te miskennen viel.

En achter die man was de reusachtige gedaante van een tweede indringer zichtbaar.

— Wie een stap waagt te doen, zo ging de heldere stem voort, gaat met mij de lucht in. Handen op!

Twaalf paar handen gingen als bij toverslag omhoog.

Henderson snelde het vertrek binnen en sneed de banden door, waarmee Raffles geboeid was, daarna drukte hij hem een zijner revolvers in de hand.

— Ik dank je, vrienden, riep Raffles uit, met een dankbare blik naar zijn trouwe metgezellen. Houdt hen in bedwang, dan zal ik even mijn tas pakken.

Hij trad van de verhoging af en greep de tas, die daar was neergelegd.

Nu werd de stilte gedurende enkele seconden verbroken door het geklikklak van metaal, telkens als een paar boeien om een paar polsen werd gesloten, dadelijk gevolgd door het kletterend geluid van een revolver, die in een hoek van het vertrek op een stenen vloer werd gegooid.

Tenslotte kwam Raffles bij Sonja Demetriefff, die met een gelaat, witter dan een doek en over alle leden sidderend, het schouwspel had gadegeslagen.

— Madame, zei hij op hoffelijke toon, ik heb u reeds eenmaal uit de handen der justitie gehouden, tot mijn spijt kan ik u die beleefdheid niet ten tweede male bewijzen. Jullie allen loopt voor ons uit en waagt het niet ook maar één stap zijwaarts te doen, want mijn vriend daarginds zal gebruik maken van het voorwerp, dat gij daar in zijn hand ziet.

De zwiigende optocht begon.

Door de nauwe gang bereikten zij de

geheime ingang weer, waarvan Raffles al gauw het mechanisme had gevonden.

Bij vieren tegelijk werden de boeven naar boven gebracht.

Op de grote weg wachtte reeds de auto, bestuurd door de chauffeur van een garagehouder, die, opgebeld was door middel van de telefoon, welke Raffles in het hol gevonden had.

De twaalf geboeide bandieten werden er in geladen.

— En de patient? vroeg Sonja met gesmoorde stem en met een blik vol haat, terwijl zij op Raffles toetrad.

— Voor hem zal gezorgd worden, madame, antwoordde de Grote Onbekende koel. Stap in, wat ik u verzoeken mag.

In snelle vaart reed de auto naar het ziekenhuis, waar dr. Ferguson nog steeds wachtte en waar de bandieten veilig in

een van de grote kelders werden opgesloten.

Toen de deur achter hen gesloten zou worden, wierp Brand het voorwerp, dat hij nog steeds in de hand had gehouden, met vrolijk gelaat in de hoogte.

Een kreet van afgrijzen en schrik steeg onder de schurken op.

Maar de « bom » kaatste enige malen op de stenen vloer op en neer, en rolde toen heel ongevaarlijk in een hoek.

— Het was kinderspeelgoed, mijnheren! riep Brand lachend uit. Een gummibal van 10 pence. Ik heb de eer u te groeten.

Enkele minuten later had Raffles afscheid genomen van Dr. Ferguson en na een half uur kwamen twee politieovervalwagens de geknipte bandieten afhalen.

DE VOLGENDE AFLEVERING GEVAT :

Gevaren van het Oosten

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266